ÎNSEMNĂRI
de ieri și astăzi

Un epilog la asasinarea lui Pucheu

Revista „Signal" a declarat imediat după conferința dela Teheran că mai important decât această conferință a fost discursul sudafricanului Smuts în care s'a recunoscut pentru întâia oară că Sovietele vor stăpâni în viitor Europa, dacă Germania va putea fi eliminată. Revista „Signal" declară astăzi că împușcarea lui Pucheu face parte deasemenea dintre evenimentele cari trebue să aibă cele mai mari repercusiuni

Au trecut luni de zile de când într'o groapă de pietriș din apropierea aeroportului Algerului a fost împușcat fostul ministru de interne francez Pucheu, la ordinul generalului de Gaulle. Evenimentul merită o lămurire.

Pucheu nu venea din lumea politică, ci din industrie. El avea un post important ca inginer la Uzinele Renault. Prin activitatea sa făcuse cunoștință cu amiralul Darlan care pe la sfârșitul anului 1940 îl atrase în cercul colaboratorilor săi mai intimi. Așa a devenit Pucheu ministru de interne la Vichy. În anul 1941, când a început lupta pe față cu bolșevismul, Pucheu a fost cel care a aprobat înființarea unei legiuni de voluntari francezi pentru a lupta contra bolșevismului. Dar rolul său la Vichy a fost de scurtă durată. El începu să conspire cu generalul Giraud și urmă mai târziu pe Darlan și Giraud la Alger când aceștia, ademeniți de promisiunile Nordamericanilor și-au schimbat atitudinea. Încă în primăvara anului 1943 se părea că Pucheu va juca la Alger un rol important împreună cu Giraud.

Procurorul general al lui Stalin

In primăvara anului 1943, agitația comunistă începu să se întindă și în Africa de Nord. Ea pretinse în curând arestarea și condamnarea lui Pucheu. Pe acea vreme, de Gaulle sosise de câtva timp la Alger și se dedică influenței sovieticilor și comuniștilor, deoarece nici în Statele Unite și nici în Anglia nu fu recunoscut deplin La sfârșitul verii, de Gaulle cedă presiunii comuniștilor și arestă pe Pucheu. Curând după aceasta sosi la Alger fostul procuror general al Sovietelor Vișinschi, care condusese marele proces spectacular din anul 1937. Peste alte câteva săptămâni, comuniștii din Alger cerură înscenarea unui proces contra lui Pucheu. Vișinschi însuși nu apăru pe primul plan. Ochii săi reci, ascunși pe după un pince-nez, alunecau doar în liniștea vilei sale fastuoase din cartierul Mustafa Supérieure de lângă Alger, peste rândurile rechizitoriului. Acesta corespundea în tocmai exemplului proceselor sale aranjate la Moscova. Putu pune la o parte actul, cu un surâs satisfăcut.

Sentința de condamnare la moarte a curții marțiale îl achită pe Pucheu de acuzația că ar fi conspirat contra siguranței statului, dar îl declară vinovat de favorizarea legiunii antibolșevice și de colaborarea cu Germania. Sentința fu executată fiindcă, Pucheu sprijinise lupta contra bolșevismului.

Sentința de condamnare la moarte dată de teroriști

Curând după aceasta, revista engleză „Tablet" scrise că procesul ar fi murdărit numele Franței; că, în realitate, Pucheu ar fi fost condamnat la moarte încă din August 1943 de către o grupare comunistă, și că de Gaulle n'ar fi făcut altceva decât să se supună fără voință acestei deciziuni comuniste. Politicieni englezi și nordamericani încercaseră zadarnic să împiedece asasinarea lui Pucheu. Ei s'a lovit de rezistența atotputernică a lui Vișinschi. Ziarele comuniste din Alger declaraseră încă înainte de pronunțarea sentinței că Pucheu trebuia împușcat în orice caz, căci era condamnat la moarte încă dinainte de către „consiliul de rezistență" comunist.

Vedem prin urmare că presa engleză și nordamericană ca și politicienii refuzaseră sentința. Dar s'a dovedit că ei erau cu totul lipsiți de putere, cu toate că la Alger se găsește încă armată de ocupație nordamericană considerabilă. Astfel uciderea lui Pucheu a devenit într'adevăr un important precedent și un criteriu pentru a judeca adevăratele raporturi de forță dintre anglo-americani și sovietici.

Dar în afară de aceasta, focurile trase în groapa de pietriș de lângă Alger vor constitui preludiul unei crunte vărsări de sânge, dacă planurile comuniștilor vor putea fi realizate vreodată. Niciun funcționar francez, niciun funcționar de poliție, nimeni dintre cei cari au militat contra primejdiei bolșevismului în Franța sau în Europa, nu ar scăpa de furia războiului civil pe care încearcă să-l deslănțuiască bolșevismul. La Alger, pe banca acuzaților, în fața procurorului inspirat de comuniști, nu stătea numai Pucheu, ci milioane de Francezi.

Evenimentele petrecute dela acea dată de 20 Martie încoace au confirmat acest lucru în mod impresionant. Procesul împotriva lui Pucheu nu e decât încercarea de a legaliza printr'o justiție fictivă grupările teroriste cari înscenează atentate în Franța din motive absolut personale. A fost o declarație de război contra tuturor Francezilor cari lucrează astăzi în Franța pentru siguranța și binele patriei lor.

După asasinarea lui Pucheu, toată lumea trebue să știe ce s'ar întâmpla dacă pe urmele unei armate anglo-americane comuniștii ar pătrunde în Franța.

NUMĂRUL 8 · 1944

SIGNAL

DIN CUPRINSUL ACESTUI NUMĂR

Pagina

Războiul ca luptă mondială

Un epilog la asasinarea lui Pucheu 3

Vânătoarea și bătălia de noapte
Un reportaj despre bătăliile aeriene din ultimile luni 6

Marea piatră de încercare
Italia de Sud — „zona cea mai fericită a Europei" 10

Nicio victorie fără muncă. Instruirea adjutanților români 28

Nova imagine a lumii — viitorul Europei

Activarea rezervelor: A fi țăran în Franța 33

Cum trăim

Cartea de vizită a casei: fereastra 23

Povestea boalei unei stenodactilografe 31

Vergiu Cornea. Un tânăr dansator român 38

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Un luptător contra bolșevismului

Voluntarul Eugène Derrée

„In anul 1939 m'am prezentat ca voluntar la marină" ne spune legionarul francez Eugène Derrée. „Eram tânăr și dornic de aventuri. La sfârșitul anului 1941 am intrat în legiunea franceză contra bolșevismului și am găsit acolo mai mult decât aventuri. Intr'un rând, 300 de bolșevici înconjurară grupul din care făceam parte. Am tras asupra lor până ni s'a terminat muniția. Apoi trebui să fugim. In timp ce eu acopeream retragerea răniților noștri, fui înconjurat și prins. Cinci camarazi ai mei au suferit aceeași soartă. Am fost constrânși să tăiem lemne timp de două luni până când izbucni pe neașteptate un contra-atac german. Reacțiunea germană zăpăci pe Sovietici. In zăpăceala care se produse, fiecare dintre noi legionarii evadă cum putu.

In timp ce am fost prizonier, mi-a înghețat un picior. După ce am scăpat, Germanii m'au transportat imediat cu avionul la un spital militar, dar piciorul nu mai putu fi salvat. Acum voi putea umbla iarăși și voi lupta cu atât mai vârtos contra bolșevismului. Acum lupta se dă contra teroriștilor comuniști din țara noastră. Bătălia din Răsărit ne-a arătat țelul."

Eugène Derrée are astăzi 21 de ani. In legiunea franceză el a fost decorat cu Crucea de Fier.

Rămăşiţele bombardierelor inamice doborîte adunate într'un depozit al Comandamentului germande colectare. Locurile unde au căzut bombardierele sunt însemnate pe o hartă (fotografia din stânga)

DUPĂ LUPTĂ

Revista „Signal" publică în acest număr un mare reportaj în privinţa avioanelor de vânătoare de noapte şi a operaţiunilor luptelor nocturne

Aceşti englezi au fost făcuţi prizonieri numai într'o singură noapte de luptă

Fotografiile PK.: Reporter de război Pabel

Distrugătorul şi . . . Această imagină este de neuitat pentru mulţi mitraliori de bord britanici. Înainte de a sări cu paraşuta, ei au văzut răsărind din beznă vânătorul de noapte luminat de reflexul flăcărilor ce ieşiau din bombardierul propriu. Avionul Me 110 trece ca o nălucă, căutând victime noi pentru ţevile sale ameninţătoare. Este aparatul cel mai eficace al vânătorilor de noapte germani

Vânătoarea de noapte

Lumea întreagă urmăreşte cu încordare bătăliile nocturne ce se dau în văzduh în ultimele luni deasupra continentului. În aceste bătălii au loc nu numai decisive importante pentru desfăşurarea în ansamblu a războiului, dar şi aeronautica germană îşi stabileşte acum, din experienţă crudă, legile nescrise ale activităţii sale. Revista „Signal" a cerut reporterilor săi, sublocotenent aviator Erwin Baas, Hans Liska şi Karl Friedrich Brust, să dea cititorilor noştri o privire generală asupra războiului aerian de noapte

I. Arma şi serviciu

. . . fratele său mai mic. Sunt utilizate şi avioane de vânătoare cu un singur motor, în misiunile de noapte. Iată aici un avion de tipul BF 109. Atacul său surprinzător nu dă răgaz de apărare avionului duşman. Pilotul e în acelaş timp şi radio-telegrafist

Vremea e importantă. Pe fiecare aerodrom de vânătoare de noapte e o staţiune meteorologică. Seara, meteorologul comunică vânătorilor de noapte situaţia generală a timpului, condiţiunile de vânt şi nori, zonele de ceaţă şi jivraj

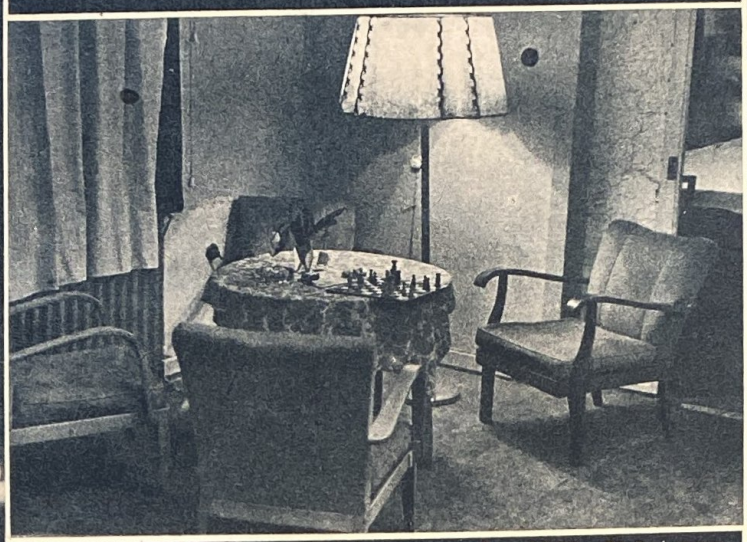

Au plecat în sbor. Sala de aşteptare a vânătorilor de noapte a devenit tăcută şi goală. Partida de şah e întreruptă, căci se joacă o altă partidă la mii de metri deasupra pământului

După bătălie. Tânărul comandant de escadrilă pune pe camaradul său aterizat chiar acum să-i raporteze evenimentele luptei ↓

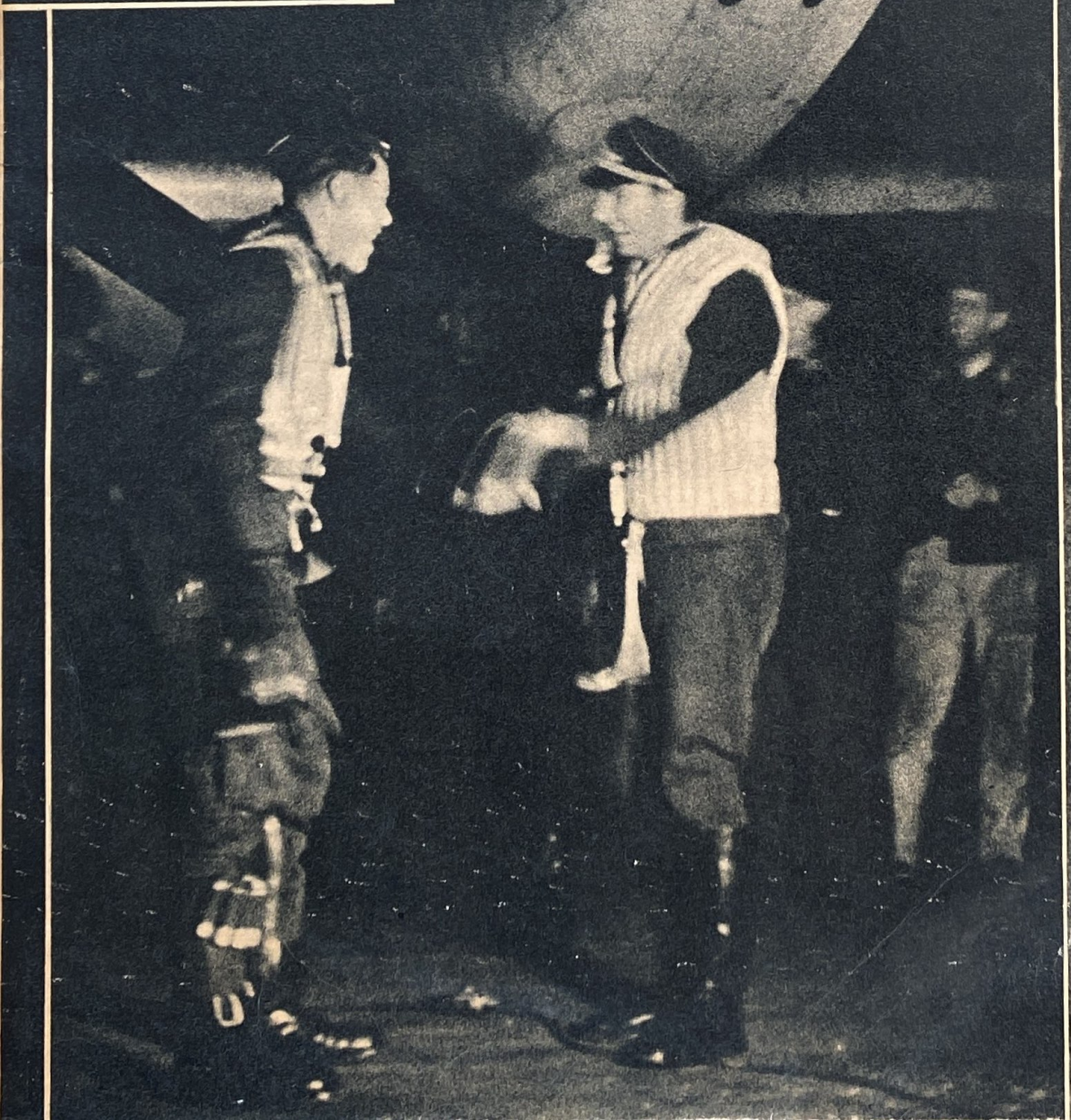

Imaginea cea mai sguduitoare a bătăliei de noapte: doborîrea! Dârele proiectilelor trasoare se îndreaptă în jos. Bombardierul britanic cu patru motoare arde

Fotografiile (PK):
Reporter de război slt. Erwin Baas

Oameni cari au distrus o flotilă de bombardiere. *Căpitanul comandor Helmut Lent (la stânga în fotografie), cel mai mare as al aviației de vânătoare de noapte din lumea întreagă, și-a serbat acum câtva timp a 25-a aniversare a nașterii. Oamenii din escadra comandantă de el n'au stat mult pe gânduri. Ei i-au dăruit de ziua nașterii o pălărie verde de vânătoare cu un Loden-mantel original. El s'a bucurat mai mult decât s'ar fi bucurat dacă ar fi primit în dar cea mai frumoasă cupă de argint. Ce e drept, zadarnic ai căuta coarne de cerb în locuința sa. El preferă vânătoarea de cocoși sălbatici. Seara, înainte de a pleca la aerodrom, el se apropie tiptil de patul fetiței sale în vârstă de doi ani. — Lent, fiu de preot protestant din Germania centrală, purtător al Frunzelor de Stejar cu Spade, își completase palmaresul de victorii de vânătoare de noapte la cifra de 87 de doborîri până la începutul primăverii. Un mare merit are aci și trăgătorul său de bord, adjutantul Walter Kubisch, decorat de curând cu Crucea de Cavaler (fotografia de sus)*

II. Oameni și episoade

A sbura noaptea e un lucru ușor dacă aerul e limpede, dacă norii nu atârnă prea jos și dacă pe aerodromuri funcționează toate lămpile și proiectoarele de aterizare. Acest lucru îl cunoaștem din timp de pace. E un eveniment frumos care a fost repetat cu plăcere . . . Dacă e numai un viscol ușor, atât de ușor încât un avion în sbor mai are încă o vizibilitate de un kilometru, ce vede atunci pilotul? El vede un perete alb, un perete de care nu poate scăpa prin niciun ștergător de geam și nici un geam rotitor. Viteza unui vânător de noapte face ca cei câțiva fulgi de zăpadă să pară atât de deși încât ei se transformă chiar după geamurile laterale neacoperite într'un perete de nepătruns pentru ochiul omenesc. — Fără cărare luminoasă cu privirea pe compas și cronometru, aviatorul se desprinde de pământ, căutând prin ploaie, viscol și rafale de grindină o zonă ferită de jivraj, îndepărtată adeseori la 100 de kilometri, pentru a găsi un cer senin și pentru a ajunge în contact cu inamicul. Dar toate acestea nu sunt decât o condiție pentru vânătorii germani de a începe lupta. Aviatorii însă nu mai vorbesc de aceasta. Pentru ei e un lucru tot atât de firesc ca și traversarea străzii pentru un pieton . . .

Călărețul ampenajelor. *Sublocotenentul Peter Spoden, în vârstă de 22 de ani, are un picior mai scurt cu 4 cm, în urma unei răniri într'o luptă aeriană de noapte. Medicii militari voiau să-i interzică sborul. Dar el și-a impus voința de a rămâne aviator. La trei zile după terminarea concediului său de reconvalescență el sbură iarăși. Peste opt zile, când l-am vizitat doborâse încă două bombardiere britanice. De când a fost rănit camarazii săi l-au poreclit „călărețul ampenajelor". Spoden povestește motivul acestei porecle în felul următor: „Era deasupra Berlinului. Eu făcusem puțină concurență artileriei antiaeriene, doborând două avioane „Lancaster" în lumina proiectoarelor. Mă gândeam că important este numai ca ele să se prăbușească . . . Apoi veni cel de al treilea bombardier inamic în lumina proiectoarelor. Era un avion „Shor Stirling", adică o matahală respectabilă cu patru motoare. Atacai și observai la degajare că avionul meu îi sese atins în fuselaj. În stânga și în dreapta ieșiau flăcările. Comunicația cu radiotelegrafistul era întreruptă. Strigai: „Sari!", dar el sări încă mai dinainte. Acoperișul cabinei sale lipsea. Și acoperișul meu sbură. Când dau să sar și eu, un obiect oarecare se prinse de piciorul meu. După ce eram pe jumătatea afară, trebui să mă întorc și rupsei ceva. Flăcările se apropiaseră de parașută. Dar eu nu mă speriai, zicându-mi că banul rău nu piere. Aparatul meu se învârtea ca un scrânciob. Sar cumva la înălțimea de 5.000 de metri. Sunt asvârlit înapoi, lovindu-mă de ampenaj. Deodată observ că sunt în snopul de lumină al proiectorului. Vântul mă apasă pe fuselaj. Dau din mâini și din picioare, dar nu pot scăpa nici în sus nici în jos. Așa continuai să cad cu avionul. Un om tremura de frică: era oficerul bateriei de proiectoare. El mă vizită a doua zi în spital. Dela el am aflat că m'am desprins de fuselaj pe la înălțimea de 1.500 metri. El crezuse că îmi va putea veni în ajutor cu lumina proiectorului. — În tot cazul la această înălțime, avionul începu să se învârtească altfel, iar eu fui asvârlit înapoi. Atunci mă gândii că trebue să aștept ceva, apoi numărai până la 20 sau 25 și trăsei de parașută. Aceasta se învârtea cu mine, căci o foaie era slăbită din cauza incendiului. Apoi căzui prin fum și flăcări și îmi pierdui conștiința. Când mă trezii zăceam pe stradă între case arzânde. Antiaeriana trăgea. Fui transportat într'o pivniță unde mi se dădu coniac. Eu nu spuneam decât cuvintele: „Mai dă-mi unul! . . .*

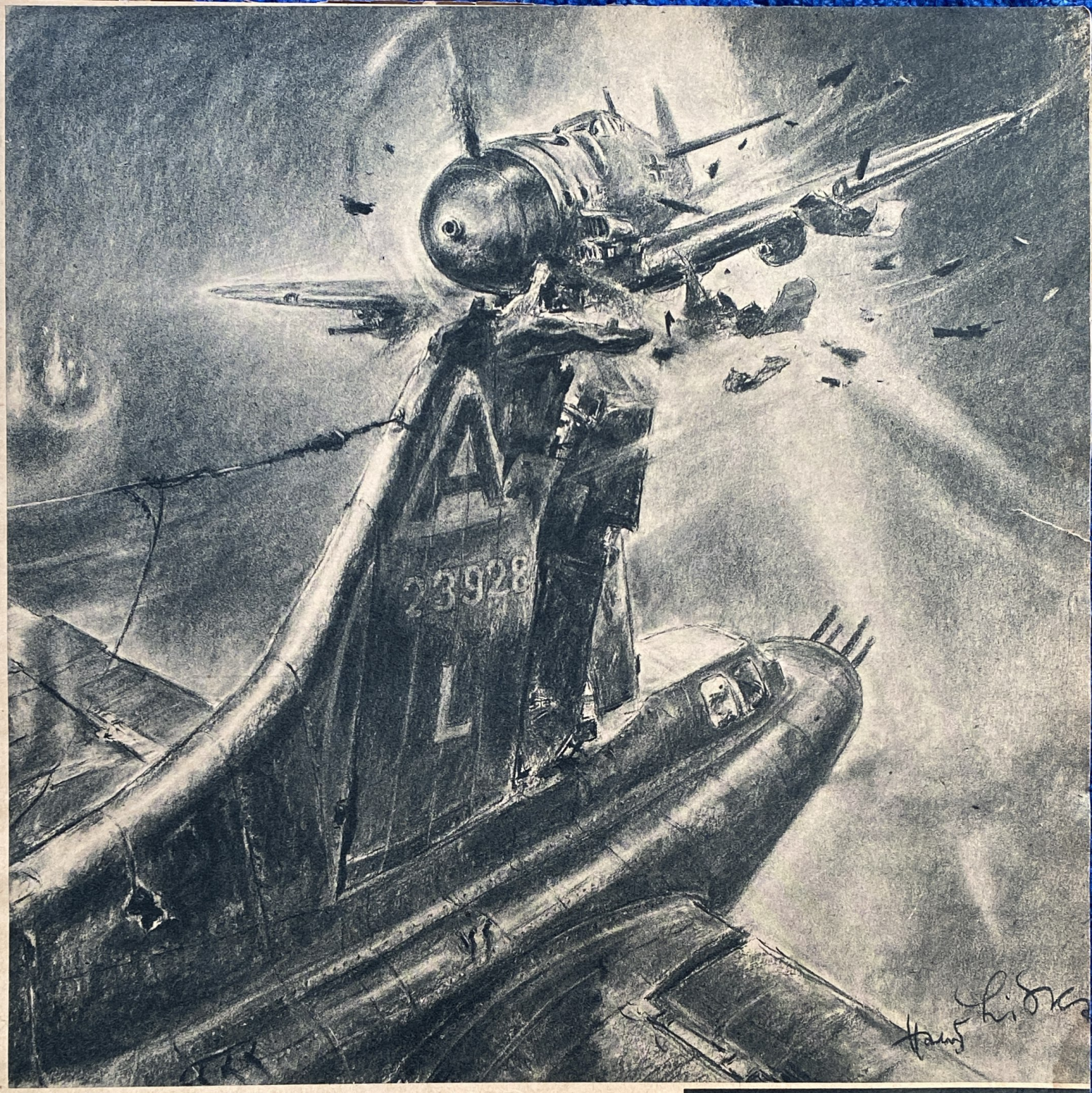

Fierăstrăul circular. *Adjutantul şef Heemsoth, care în prezent ia parte la un curs de ofiţeri, ne povesteşte ultima sa victorie: „In acea noapte doborîsem două bombardiere inamice şi eram în mare formă, când dădui de al treilea. Acesta se prinsese bine în vizor, apăsai butonul . . . urmă o rafală şi apoi o tăcere sinistră. Tunurile mele nu mai funcţionau. Continuai să trag cu mitralierele, dar aşa era probabil că nu voi putea dobori cuadrimotorii. Trăgătorul din spate al bombardierului trebue să fi fost mort imediat, căci mitralierele sale tăceau. Astfel mă apropiai mai mult, continuând să trag până când îmi terminai şi restul muniţiei de mitralieră. Ce era să fac? Mă aflam la 20 de metri în spatele bombardierului care făcea viraje nebune, încercând să scape în întunerec. Singura soluţie era să-l ciocnesc. Mă apropiai încet. Era greu să pilotez maşina în rafalele de vânt ale elicii, dar reuşii. Elicea mea se lovi cu sgomot de ampenajul avionului britanic. Cele trei pale ale elicii cu turaţia lor mare avură un efect ca un fierăstrău circular. Ele tăiară cârma de direcţie, făcând-o zdrenţă . . . Bucăţile sburau în toate părţile. Bombardierul britanic se angajă în vrilă ca un dop de tirbuoşon. Aparatul meu se dădu peste cap şi eu căzui afară descriind un mare arc. Pe când mă apropiai cu paraşuta de pământ pierdusem din ochi bombardierul căci era întunerec. Dar deodată văzui sub mine o flacără puternică. Bombardierul inamic se lovise de pământ şi explodase cu bombele sale pe câmp. Eu căzui în apropierea sa, iar peste un sfert de oră ajunsei în faţa unor epave risipite lângă o gaură mare în pământ . . . In apropiere mugeau vacile"*

Vântul elicii trădează. *Locotenentul Sepp Kraft, un Vienez în vârstă de 23 de ani, de meserie desenator tehnic, era omul cel mai ghinionist din grupul său. El sbura lună de lună fără să poată realiza o victorie omologată. Acest fapt îl supăra atât de mult încât ceru de trei ori să fie mutat la unităţile de bombardament şi de vânătoare de zi. Dar cererea sa fu respinsă. —Intr'o bună zi, gheaţa se sparse. In regiunea Berlinului, cu prilejul unei misiuni de noapte, avionul său fu sculurat pe neaşteptate de un vânt de elice. Prin urmare, în faţa sa trebuia să fie un bombardier duşman. Când îl atacă, fu bătut cu foc de sus. Dar el nu-l slăbi pe duşman, doborî primul avion şi se îndreptă spre cel de al doilea care trăsese asupra lui. In acelaş timp fu bătut cu foc de jos. „Se dau de gol singuri", se gândi el, şi doborî întâi pe cel de al doilea de sus, precum şi pe cel de al treilea, care se trădase prin focul dela gura ţevilor sale. Toate acestea s'au întâmplat în şapte minute. Aşa începu seria sa de victorii. El a doborît de două ori trei şi de patru ori două bombardiere într'o noapte. In scurt timp ajunse la 21 de victorii. Astăzi el comandă o escadrilă de vânătoare de noapte . . .*

Desene PK. Reporter de război Hans Liska. Fotografiile: PK. Reporter de război Erwin Baas

Reportajul „Vânatoarea de noap-
te" este continuat în paginle 12-18

Marea piatră de încercare

Italia de Sud — „Zona cea mai fericită a Europei"

De Giselher Wirsing

„Numai capitularea fără condiții poate da Italiei un viitor fericit". Apelul partidului laburist britanic adresat poporului italian la 31 August 1943.

„Aveți încredere în viitorul vostru. Totul se va sfârși cu bine. Mergeți cu prietenii voștri americani și britanici înainte, spre libertate, dreptate și pace!" Apelul președintelui Roosevelt și al primului ministru Churchill către poporul italian, la 11 Septembrie 1943

Prințul de Ligne, în cunoscutele paradoxe ale sale, a spus că nu există decât o singură crimă pe care ar pedepsi-o cu moartea: prostia fără speranță. Rareori mi-am amintit mai tare de acest aforism al prințului sarcastic decât într'una dintre zilele calde ale lunii Iulie de astăvară. Stăteam pe o bancă din Hofgarten, la München, în mijlocul unei mulțimi ce forfotea în toate părțile. Soarele se revărsa în cercuri prin umbrele copacilor. Totul avea un aspect foarte pașnic, și tocmai aceasta ne părea ciudat, căci Mussolini fusese răsturnat abia de două zile, iar noi ne pierdeam în încercări de a ghici ce se va întâmpla cu Italia. In mijlocul acestei convorbiri observarăm un chelner italian care purta o mare tavă cu prăjituri, jonglând cu ea în voie bună printre oameni, râzând și strigându-și marfa în gura mare. In timp ce se muta dela o masă la alta, striga neîncetat: Badoglio, Badoglio! Badoglio è olio. — Adică Badoglio e undelemn. Probabil se gândea că Badoglio înseamnă undelemn frumos și limpede, adică pacea, reîntoarcerea la spaghetti albe și la pește prăjit în undelemn.

Ce noroc pentru acest chelner și frate al lui Figaro că înțelepciunea prințului de Ligne nu guvernează lumea! Mai târziu am aflat că în acele zile manifestau pe străzile Italiei zeci de mii de oameni ca acel chelner din München, crezând că războiul s'a sfârșit. Am văzut apoi câteva fotografii engleze din Sicilia și Italia de Sud, unde trupele britanice și americane au fost primite cu prietenie. Nu-i vorba, mulțimea care se vedea pe aceste fotografii nu era tocmai impozantă. In tot cazul e cert că așa se întâmplase. Prostia omenească nu poate fi stârpită. Deși proverbul spune că însiși zeii se luptă zadarnic contra ei, ea trebue plătită din greu aproape totdeauna de către oameni. Aceasta ne-o dovedește istoria evenimentelor din Sudul Italiei.

„Noi venim ca desrobitori!"

Steagul britanic și cel nordamerican fâlfâie acum de aproape trei săptămâni pe deasupra Siciliei și a capătului plin de soare și intrând adânc în Marea Mediterană, al peninsulei apenine. Această regiune a Italiei de Sud nu e reunită cu Nordul mai bogat și mai consolidat al țării decât de abia 80 de ani. De când generalii englezi și nordamericani au trebuit să bage de seamă că în „partea inferioară moale a trupului Axei", cum numiseră înainte vreme cu atâta gust Italia, se găsesc oase foarte tari, începe să se repete o străveche constelație pe care Italienii o cunosc prea bine: Italia de Sud a ajuns sub dominația unor cuceritori străini. Acolo unde pe vremuri întemeiaseră state puternice Normanzii, Sarasinii și Angiovinii, guvernează acum un cuvânt slăbănog ca o fecioară îmbătrânită: Amgot. Este prescurtarea titlului „Allied Military Government of Occupied Territory".

Presa britanică și cea americană, de câteva luni încoace, e plină de acuzații cu privire la eșecul politic al Amgot-ului în Italia de Sud, iar cei din Londra și Washington se întreabă cum de a fost posibil ca cea dintâi încercare a așa numitelor „democrații" de a administra un teritoriu european să se sfârșească cu un eșec atât de jalnic. Această întrebare se pune cu atât mai mult cu cât Italia de Sud urma să constitue marea piatră de încercare. In Anglia și în Statele Unite, timp de peste trei ani s'a înjurat administrația germană din teritoriile ocupate în timpul războiului. Timp de peste trei ani s'a vorbit de „desrobire", iar pe deasupra, în vara anului 1943 nu s'a precupețit promisiunile amăgitoare la adresa Italienilor. In Iulie 1943, însuși Tom O'Brien, conducătorul sindicatelor muncitorești britanice, a declarat într'o cuvântare adresată la Radio Londra lucrătorilor italieni următoarele: „Noi vom veni imediat în sprijinul vostru cu alimente și cu tot ce putem livra. Atunci voi veți fi zona cea mai fericită a Europei!" N'au luat oare cuvântul însuși Roosevelt și Churchill? N'a declarat oare generalul Eisenhower la 29 Iulie: „Noi venim la voi ca liberatori. Ocupația noastră va mai moderată și bună. Bărbații voștri se vor întoarce la o viață normală și la o ocupație productivă". —?

Eșecul Amgot-ului

Dar încă de astă iarnă vedem că presa britanică și cea nordamericană e plină de reportaje strâmtorate și acuzatoare din care rezultă următoarele, chiar dacă facem abstracție de izvoarele italiene directe: In Italia de Sud e foamete. Lumea nu se mai poate sătura nici cu ajutorul comerțului clandestin. Interzicerea urcării salariilor de către guvernul Badoglio a făcut ca muncitorul din Neapole sau Palermo să nu-și poată cumpăra măcar o jumătate de kilogram de pâine pentru întreg salariul său pe o zi. Prețurile din Italia de Sud sunt de 4—10 ori mai mari decât în Italia de Nord.

Monarhia tolerată de către puterile ocupante și guvernul Badoglio n'are ca adepți nici 5 % din populație. Au luat naștere 14 partide, dintre care 13 sunt contra lui Badoglio. Aceste 14 partide se ceartă între ele. Denunțările duc la arestări zilnice. Manifestațiile populației înfometate din Neapole se termină cu sentințe ale tribunalelor militare nordamericane cari pronunță de zeci de ori condamnări la moarte. Profitorii au fost chiar dela început comuniștii cari se bazează pe organizația civilă sovietică instalată sub conducerea lui Vișinschi în întreaga regiune ocupată a Italiei de Sud. Mizeria foametei, a epidemiilor și a haosului e accentuată și mai mult prin situația catastrofală a comunicațiunilor. In rezumat, Sudul Italiei și Sicilia se găsesc într'o stare de descompunere internă și de anarhie totală.

Dacă spațiul disponibil n'ar fi limitat, am putea confirma fiecare afirmație de mai sus printr'un articol amănuntit din presa engleză și cea americană. Găsim acolo descrierile cele mai sguduitoare despre femeile și mosnegii cari cerșesc, despre hoardele de copii fără căpătâi, slăbănogi și flămânzi, despre bande și prostituția minorilor. Aceste reportaje coincid întru toate cu informațiunile pe care le primim direct din Italia de Sud. Dar ce se întâmplă? Nu e oare Italia de Sud piatra de încercare pentru „înoirea democratică a Europei", promisă de Englezi și Nordamericani de mii de ori? Cert este că în Italia nu se face nici mai mult și nici mai puțin decât în India unde numai astă iarnă au murit de foame un milion sau două milioane de oameni, cu toate că în parlament s'au adresat interpelări din vreme la adresa ministrului Indiei. Se știau toate, dar nu se făcea nimic.

De aceea, la sfârșitul lunii Februarie, revista „Picture Post" scria cu amărăciune și mult cinism următoarele: „Sicilienii și locuitorii din Italia de Sud cari au primit cu aclamații trupele noastre, astăzi au amuțit cu totul." Ei bine, prostia omenească care acolo se răcește atât de crud, se bazează în primul rând pe faptul că individul, sub presiunea și influența ororilor războiului, având un orizont local limitat, nu e în stare să vadă că dacă dorește un sfârșit ori cât de greu ar fi el, provoacă în realitate tocmai ororile fără sfârșit de care se teme.

Patrusprezece partide fără putere

Mulți locuitori din Italia de Sud au crezut poate într'adevăr că pacea sau cel puțin alimentația, liniștea și ordinea ca în timp de pace, vor însoți steagurile nordamericane și britanice. Ei au crezut pe atunci, astă vară, că mai rău nu poate fi, ci cel mult mai bine.

Abia acum văd acești oameni desamăgiți, disperați și lihniți de foame cari merită toată mila noastră, că e imposibil să fugi de legea războiului și că acolo unde dispare ordinea născută din forța proprie trebue să înceapă acea luptă a tuturor contra tuturora pe care noi o numim anarhie. Din acest punct de vedere, Italia de Sud a devenit într'adevăr o importantă piatră de încercare.

In Germania nu s'a afirmat niciodată că numeroasele fenomene nepăcute cari însoțesc măsurile de război din țările ocupate, ar avea ceva comun cu o „nouă ordine în Europa". Dar în Germania s'a avut grijă totdeauna ca în primul rând să se păstreze cel puțin o ordine stabilă, căci altminteri nu putea veni decât ruina totală. „Democrația" pe care voiau să o instaureze iarăși Englezii și Nordamericanii în Italia de Sud s'a dovedit a fi imposibilă de executat, fiindcă nu exista nicio etică obligatorie comună. Astfel poporul de acolo cade în mizerie în timp ce clicile politice vorbesc neîntrerupt și fără rost.

Puterile anglo-americane și aparatul de exploatare al Amgot-ului n'au realizat deci nicio ideie nouă, și nici n'au păstrat vechea ordine. In schimb, marasmul în care a fost aruncată politica

și economia din Italia de Sud, a devenit un teren propice pentru duhoarea fantomatică și subversivă a Răsăritului în care începe să se învăluie acum încetul cu încetul țara scufundată în anarhie.

Ercoli apare

Din Neapole și Bari se anunță că aceste două orașe ar avea încă de pe acum un aspect ca și cum s'ar găsi în Rusia Sovietică. Populația înfometată rătăcește pe străzile pe deasupra cărora se întind mari transparente cu citate din spusele lui Stalin și Lenin. Comunistul Reale care a devenit primar la Neapole, a îndepărtat într'o bună zi Crucea casei de Savoia de pe clădirea primăriei, înlocuind-o cu marea stemă oficială a Uniunii Sovietice. Acolo unde nici Englezii și nici Nordamericanii, nici regimul urât și nepopular a lui Badoglio, și nici măcar cele 14 partide cu capii lor senili și vorbăreți nu sunt în stare să facă ceva, acolo încep acum comuniștii să-și răspândească parolele. Acolo lucrează Ercoli, pe vremuri reprezentant al Italiei în comitetul executiv al Internaționalei a III-a, după ce în toamna anului trecut s'a întors din Moscova în Italia de Sud. Acolo lucrează însă mai ales Vișinschi.

In luna Martie, guvernul britanic a fost surprins prin faptul că Sovietele au reluat brusc, fără vreo comunicare prealabilă, raporturile diplomatice cu guvernul Badoglio. La Alger există un comitet mediteranean, iar la Londra un comitet european al Englezilor, Nordamericanilor și Sovietelor. Ambele instituții au fost înființate dinadins pentru a garanta o coordonare a acțiunilor celor trei puteri. Dar hotărîrea Sovietelor a avut loc fără a se sufla măcar o vorbă în comitetul mediteranean sau european. Peste 14 zile a avut loc la Londra o desbatere parlamentară în care Eden nu mai încerca să ascundă cât de mare a fost stupefacția la White-Hall în fața acțiunii independente a Sovietelor. Firește că despre un lucru nu s'a vorbit: despre legătura intimă dintre acțiunea sovietică și anarhia din Italia de Sud, provocată de Englezi și Nordamericani. Dar tocmai aici se găsește miezul lucrurilor.

Lovitura lui Vișinschi

Comuniștii au intrat în acțiune imediat după lovitura de stat a lui Badoglio din luna August 1943. Dar în realitate ei erau slabi și încă prost organizați. Mai târziu, când Ercoli a sosit dela Moscova în Italia de Sud, s'a aplicat vechea tactică a frontului popular pentru întărirea influenței lor. Comuniștii au format un „front unic" cu social-democrații și au încercat să obțină influența asupra grupărilor de partid democratice și catolice. Mai târziu, pe la sfârșitul anului când Vișinschi a făcut o călătorie prin Italia de Sud, el a observat două lucruri: pe de o parte că comuniștii vor avea nevoie încă de multă vreme pentru a se putea impune, deoarece deși condițiunile din Italia de Sud erau favorabile pentru acțiunea comunistă din cauza haosului general, pe de altă parte însă nu existau grupări comuniste instruite ca cele cari au putut fi utilizate cu un succes crescând în Africa de Nord gaullistă.

In al doilea rând, Vișinschi a observat că pentru el n'ar avea niciun rost ca Sovietele să sprijine cumva pe mușnegii Sforza și Benedetto Croce, cari erau orientați cu totul spre Anglia și Statele Unite, cu partidul lor democrate vorbărețe. Acești vechi liberali credeau într'adevăr într'o renaștere utopică a democrației. Vișinschi, care a primit la Neapole pe contele Sforza, plin de anecdote vechi, a recunoscut în curând că acești domni în vârstă cari se mișcă încă pe planul ideilor din anul 1910, nu sunt ținuți la dispoziție de către Anglia decât pentru a exercita o presiune corespunzătoare asupra lui Badoglio și a regelui. El își dădu seama prin urmare că acești babalâci ai democrației dinainte de războiul mondial nu aveau voie să joace decât roluri de marionete ale Englezilor. Dar Vișinschi și stăpânul Cremlinului n'aveau niciun interes oentru aceasta.

Sovieticii își făcură acum următoarea socoteală: Dacă sprijinim pe Badoglio, care e disprețuit și oprimat de toți, în timp ce întărim simultan acțiunea comunistă, sprijinind-o cu mari sume de bani, atunci clica lui Badoglio trebue să devină prin forța lucrurilor o unealtă a noastră. In special, ea nu se va mai putea opune răspândirii comunismului, dacă Anglia i-ar da ordin secret în acest sens. Cum se vede, hotărîrea surprinzătoare a Sovietelor fusese declanșată de raționamente complicate dar strict logice. Dacă Stalin ar fi inițiat pe Englezi și Nordamericani în prealabil, atunci ar fi fost nevoie în mod inevitabil de tratative lungi și neplăcute. Dar s'a urmărit tocmai evitarea acestor tratative, pentru a atinge cu atât mai sigur scopul urmărit, anume o platformă inexpugnabilă pentru răspândirea comunismului în Italia de Sud. Criza de foamete neîmpiedecată de Amgot, epidemiile tot mai răspândite și inflația au oferit în același timp cel mai bun material de agitație pentru comuniștii lui Ercoli contra anglo-americanilor. Cunoscuta colaborare dintre diplomația sovietică și Internaționala a III-a a început pe teritoriul Italiei de Sud într'o formă cu adevărat clasică.

Iar Anglia? Acolo se continuă să se vorbească despre „liberarea Europei", să se răspândească povești minunate despre viitorul democrației și să se atâțe toate popoarele europene la războiul civil, la deslănțuirea haosului și a anarhiei, ca și cum n'ar exista piatra de încercare din Italia de Sud. Se continuă prin urmare să se speculeze prostia oamenilor și să se creadă că această prostie este nepieritoare. Se continuă să se promită celorlalte popoare europene tocmai ceeace se promisese Italienilor acum un an. Se laudă marfa proastă pe care nu o cumpără nimeni, în timp ce acum, după înaintarea sovietică în Mediterană Italia de Sud urmează să fie învăluită într'o zonă de tăcer. Dar totul e în zadar!

Cel mai rapid automobil sportiv din lume

din categoria celor de doi litri fără compresor este BMW. Cursele grele din Brescia, Le Mans, Nürburg-Ring etc. pe care acest automobil le-a câștigat, cu multă ușurință, în ciuda celei mai mari concurențe internaționale sunt mărturiile calităților sale extraordinare. Încrederea acordată în motorul BMW este în toată lumea nemărginită grație succeselor continui. Automobile BMW circulă prin multe țări din lume. În Anglia ele au fost fabricate în licență ca produse de cea mai bună calitate. Munca noastră nu sistează

Experiențele obținute în timpul războiului se vor valorifica, iar mai târziu Europa va profita de ele

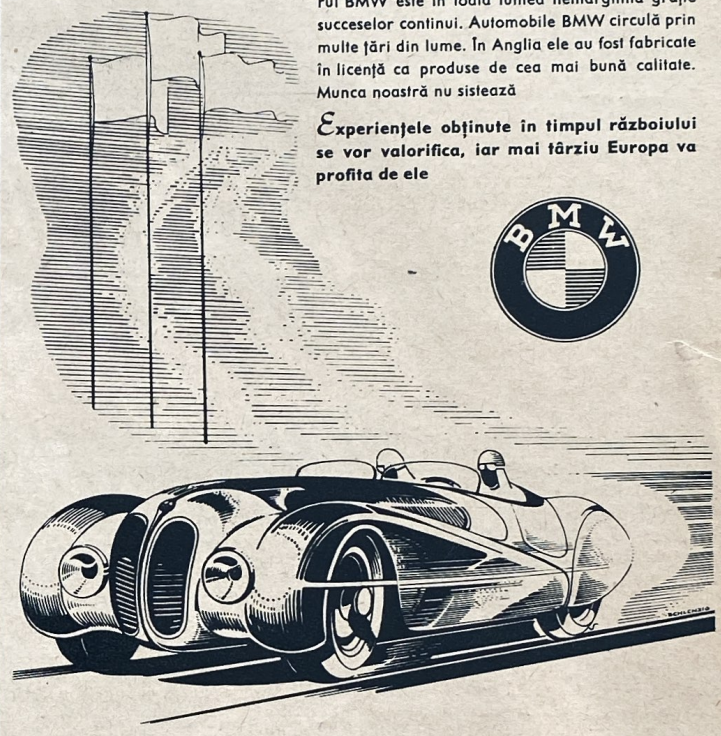

SIEMENS

Casa Siemens lucrează în toate domeniile electrotehnicii

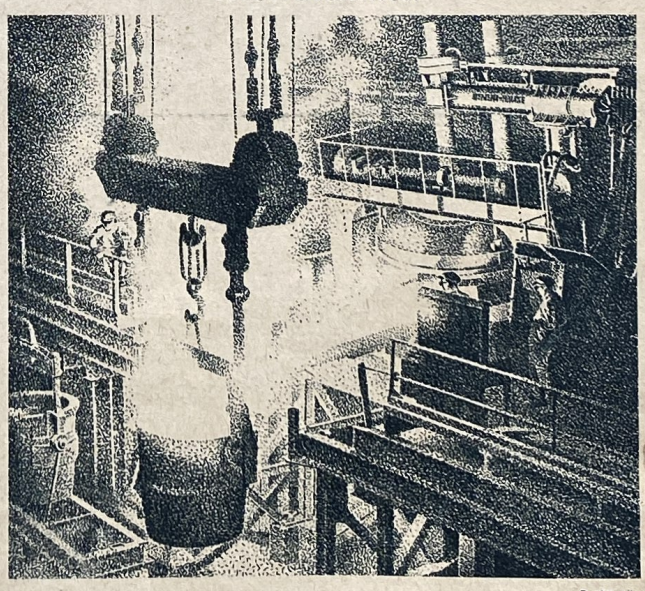

R 299 4/b

Din programul nostru de lucru:

Cuptoare electrice de topire și reducție. Instalațiuni pentru electroliza metalică, pentru tratamentul superficial al metalelor grele și ușoare precum și pentru prepararea hidrogenului și oxigenului. Aparate de electroosmoză și aparate de ozon.

SIEMENS & HALSKE AG · BERLIN

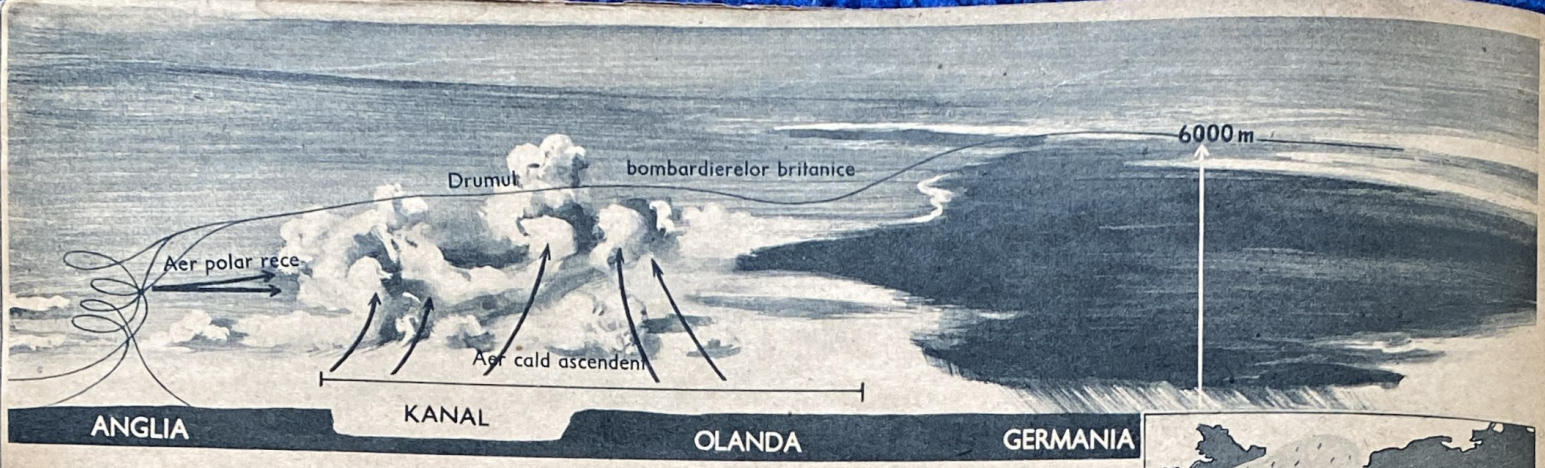

Cea mai favorabilă situaţie meteorologică occidentală. *Britanicii preferă pentru bombardamentele lor aeriene nocturne o situaţie meteorologică favorabilă pentru decolare şi aterizare în Anglia care însă este defavorabilă avioanelor de vânătoare de noapte din Germania. Harta ne arată schematic o situaţie meteorologică favorabilă epntru Englezi, şi anume frontul din spate al unei depresiuni ce se deplasează din Vest spre Est, venind din Islanda. In stânga, peste Anglia, vin curenţi de aer rece polar cari dau un cer senin. Curenţii de aer cald ce se urcă din regiunea Mării Mânecii formează nori cumulus. Deasupra Olandei şi Germaniei se întinde o pătură de nori cu plafonul jos care ajunge până la înălţimea de 6.000 de metri. In straturile de sus există pericol de jivraj pentru avioanele cari se urcă. Pentru avioanele de vânătoare de noapte germane nu rămâne decât posibilitatea de a se urca în văzduh sub câmpurile de jivraj desenate în culoare cenuşie pe harta din dreapta. Ele pot înainta apoi până la bombardierele cari sosesc, urmând canalurile lipsite de pericolul jivrajului dintre aceste câmpuri. In iarna trecută, Europa a avut aproape exclusiv această situaţie meteorologică occidentală. In Germania centrală şi de Nord, din Noembrie până în Martie n'au fost nici zece nopţi senine. Pe deasupra, au fost foarte multe zile de jivraj în înălţimi maimari. Condiţiunile meteorologice de iarnă, nu s'au mai repetat.*

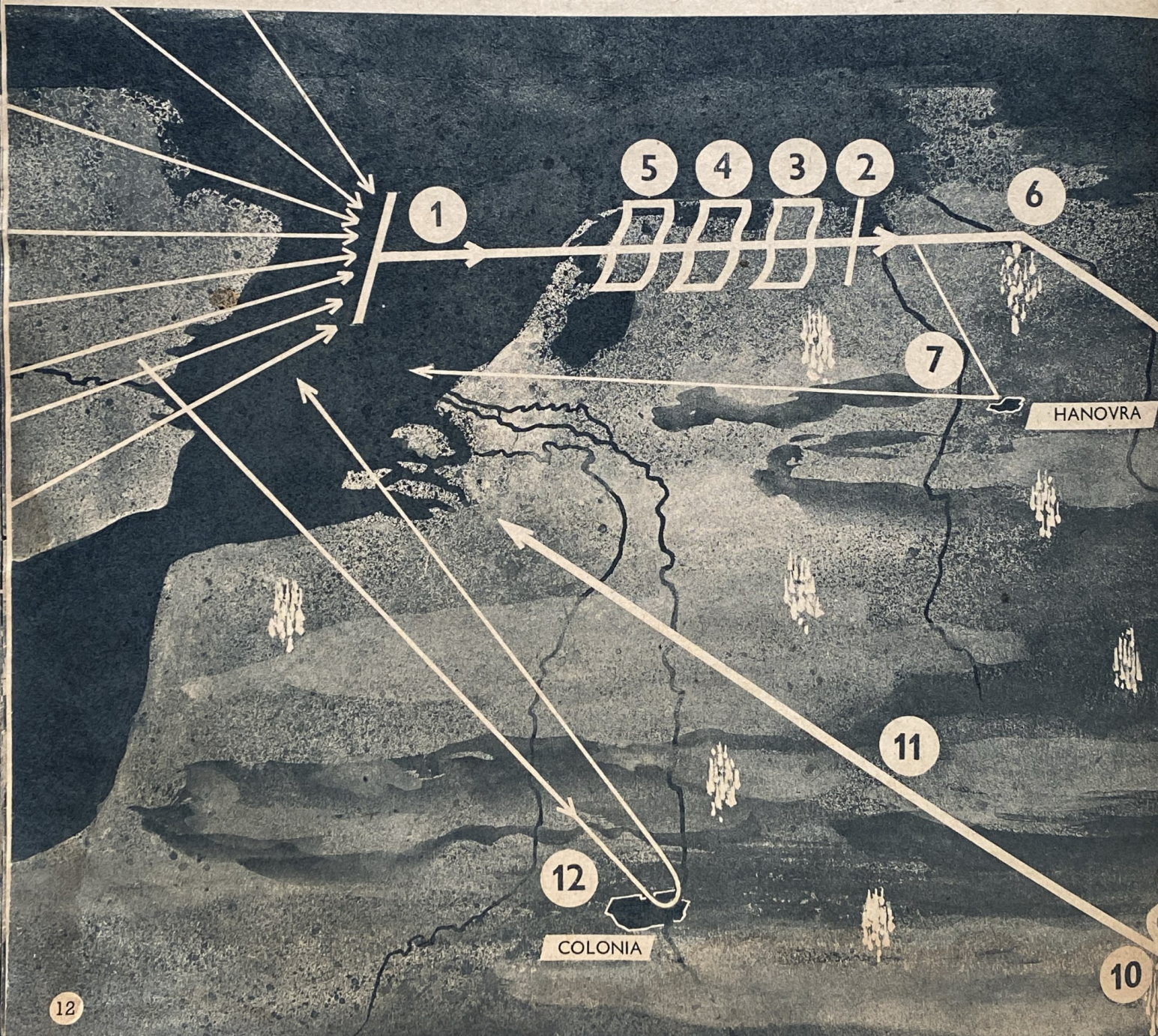

Bătălia de noapte

ASPECTUL OFENSIV ŞI DEFENSIV AL BĂTĂLIEI AERIENE NOCTURNE

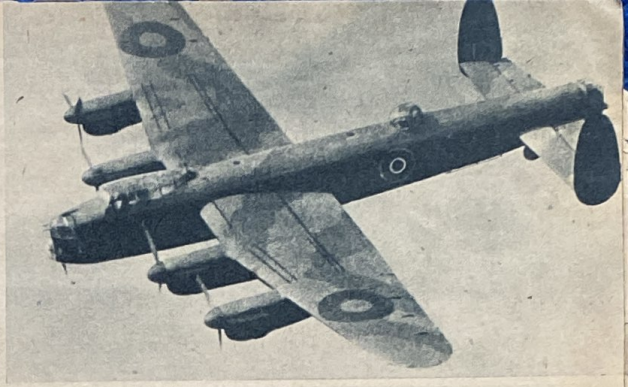

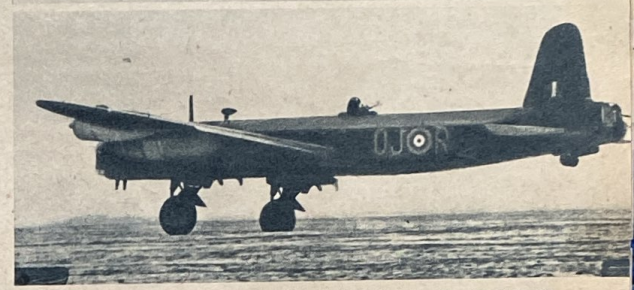

Adversari vânătorilor de noapte. *Două dintre bombardierele utilizate de obicei de aviaţia britanică. Sus: Un Lancaster, înarmat cu zece mitraliere. Jos: Un Gigant Short Stirling cu opt mitraliere*

I. Vremea şi tactica inamicului

Dacă un grup de soldaţi dintr'un şanţ de şosea vrea să ajungă în şanţul opus trecând peste şoseaua bătută de focul mitralierelor inamice, atunci oamenii sar la o comandă şi fug împreună şi surprinzător peste drum. Astfel pierderile lor sunt evitate total sau sunt minime. Dacă ei ar traversa şoseaua rând pe rând pierderile ar fi mari. Acesta este unul dintre aspecte.

Dacă un general vrea să obţină cu trupele sale o străpungere printr'un front inamic continuu, într'un punct anumit, atunci el încearcă în primul rând să-şi camufleze intenţia proprie prin manevre de diversiune în alte puncte ale frontului, pentru a fărâmiţa forţele inamicului şi pentru a ajunge la obiectivul său cu atât mai surprinzător şi cu pierderi cât mai mici. Acesta este celălalt aspect al lucrurilor.

A da atacul principal cu forţa concentrată, a traversa zona periculoasă deodată şi dintr'un salt, a fărâmiţa formaţiunile de vânătoare de noapte inamice, şi a ascunde intenţia atacului prin atacuri de diversiune, cât mai mult timp posibil: iată elementele tacticii bombardierelor britanice. In aceste pagini, vom arăta cititorilor noştri mijloacele tacticii utilizate de Englezi pentru a realiza aceste intenţii.

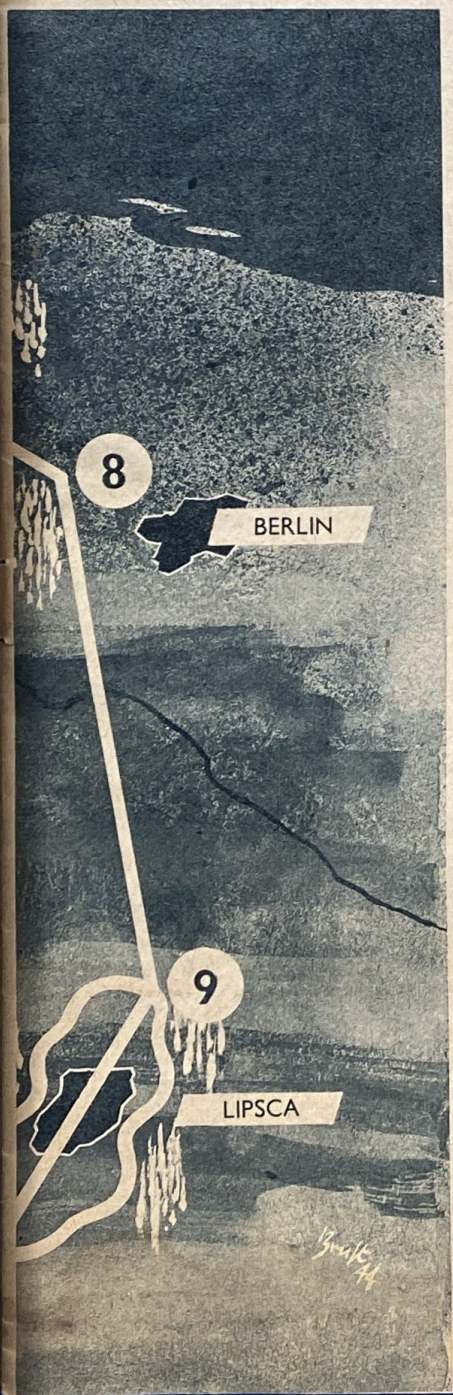

Când cad cascade luminoase . . . *Harta din stânga redă tactica unui bombardament de noapte britanic executat asupra oraşului german Lipsca. Şi în acest atac, deasupra continentului a domnit situaţia meteorologică arătată în stânga. Formaţiunile de bombardiere decolate din Anglia s'au întâlnit după ore de decolare precis stabilite, pe linia iniţială (1) şi au şburat spre Est (6). O mică formaţiune de avioane iscoade (2) a condus cele trei valuri de bombardiere (3), (4) şi (5). Încă înainte de punctul (6), o mică formaţiune se abătu spre Sud-Est executând un atac de diversiune asupra Hanovrei. In punctul (6), conducătorii formaţiunii lansară o cascadă luminoasă ca semn de abatere care conduse întreaga formaţiune spre Sud-Est, pentru un atac fictiv asupra Berlinului. La mică distanţă de Berlin, la punctul (8) se lansară iarăşi cascade luminoase. Formaţiunea se îndreptă spre Sud-Sud-Est. Următoarea cascadă se lansă la (9), lângă Lipsca, oraşul atacat în realitate. La (10) s'a lansat cascada de plecare, (11) e linia dreaptă de plecare a curentului de bombardiere. Simultan cu acest atac se execută de pe insula britanică un atac de diversiune (12) asupra Coloniei, pentru a atrage şi în această parte avioanele de vânătoare de noapte germane dela atacul principal asupra oraşului Lipsca. Mult mai departe de cursul curentului de bombardiere au fost aruncate alte cascade luminoase „fictive", de avioane izolate detaşate de curentul principal*

Bombardament cu vizibilitate terestră. *Avioanele iscoade (1) cari sboară înainte lansează asupra obiectivului marcaje terestre (4): mai mulţi corpi luminoşi cari ard câteva minute, delimitând zona de obiective pentru formaţiunile de bombardiere următoare dela (2). O cascadă luminoasă care în atacurile nocturne îşi schimbă adeseaori culoarea (3) arde timp de câteva minute în aer, arătând aproximativ şi bombardierelor celor mai îndepărtate direcţia zonei atacate*

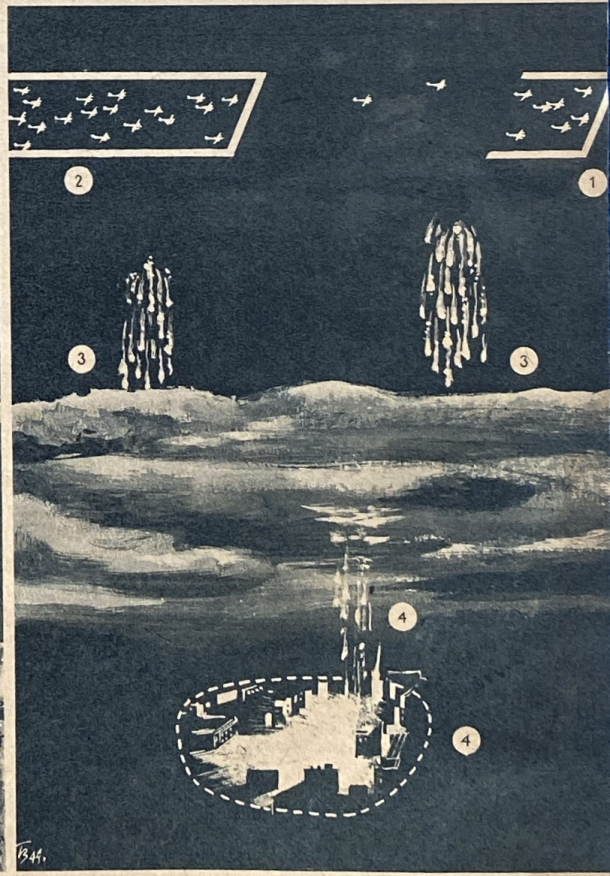

Bombardament fără vizibilitate terestră. *Când cerul e acoperit şi când în nori e primejdie de jivraj, avioanele iscoade îşi lansează marcajele de obiective deasupra norilor. Aceste avioane sunt înzestrate cu aparate speciale pentru găsirea unui obiectiv mai mare. Marcajele lor plutesc în aer sub formă de cascade luminoase cari delimitează aproximativ zona-obiectiv, (de exemplu o parte a Berlinului). Marcajul terestru simplu (4) se aruncă ulterior*

Desene: Karl Friedrich Brust

Ele fac harta „vorbitoare": *O parte dintre auxiliare transmisioniste cari desenează marea imagină luminoasă a bătăliei nocturne cu aruncătoare de puncte luminoase, cum se vede în desenul de alături*

II. COMANDAMENTUL

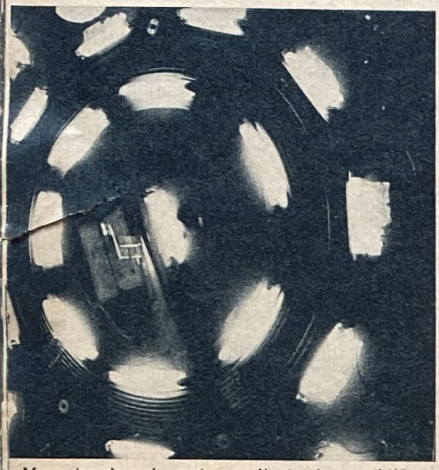

Mecanismele cele mai complicate *fac posibilă funcționarea rapidă uluitoare a aparatului de comandă care adeseaori e despărțit de mii de kilometri și de pereți groși de beton de cele ce se întâmplă în realitate. Aceste mecanisme aduc în câteva secunde realitatea la fața locului*

Două cifre importante *sunt trecute pe tablă în încăperea de studiu preliminar (desenul 4): cifrele 60 și 50. Pe parcursul scurt dintre ele au fost doborîte zece avioane inamice*

Linii fatale pe sticla opacă: *Auxiliarele transmisioniste trec drumul curentului de bombardiere cu cea mai mare precizie, pe una dintre hărți, așa cum se vede în desen (8)*

„Avioane inamice în zona noastră", spune vocea dela telefon.

„Mulțumesc, venim!" Un automobil ne transportă la postul de comandă al unei divizii de aviație de vânătoare. Prin ganguri luminate semiobscur trecem dealungul unor pereți de beton și oțel, groși de câțiva metri, ajungând la o poartă deasupra căreia lampa roșie arată că bătălia aeriană a și început.

Marea încăpere semiobscură în care intrăm este centrala postului de comandă. Ea e plină de o babilonie de glasuri. Sunt vocile potolite sau mai tari ale unor oameni cari lucrează concentrați, glasuri cari se sfătuesc sau dau ordine. Misiunea lor cea mai importantă este de a recunoaște cât mai repede intențiile inamicului și de a le zădărnici tot atât de repede. La șiruri lungi de mese instalate în scară stau ofițeri. Ei vorbesc prin microfoane direct cu escadrilele, grupurile și escadrele zonei lor de vânătoare de noapte cari stau acum cu elicea în mișcare pe terenuri, pe după manșa de pilotaj, așteptând ordine noi sau cari își caută drumul sus în văzduh. Ofițerii vorbesc la telefon cu posturile de comandă ale diviziilor învecinate. Fiecare dintre ei este ofițer de legătură cu un grup sau o escadră. Fiecare cunoaște condițiunile locale și echipajele. La mijlocul estradei ce se aseamănă mult cu un amfiteatru universitar șade comandantul diviziei (1), un general, cu ofițerul „Ia" (șeful biroului de operațiuni). Ofițerii de legătură ai artileriei antiaeriene ai trupelor de transmisiuni ai aerienei, ai armatei de uscat și ai marinei stau lângă el. Întreaga încăpere ca și toate spiritele sunt dominate de marea hartă luminoasă, înaltă de 14 metri, care reprezintă zona de luptă a acestei divizii de vânătoare (2).

Pe marele geam opac se oglindește imaginea reală a bătăliei aeriene în curs. Puncte verzi și roșii întrec încet pe hartă. Linii albe luminoase ale căror urme nu se șterg se apropie. Aceste semne luminoase sau negre ,ca tăciunele sunt proiectate dela înălțime (3) pe suprafața geamului. Acolo sus stau auxiliarele transmisioniste cari sunt informate într'un mod misterios despre toate mișcările inamicului, cu o iuțeală uimitoare. Deasupra lor (4) este un post special care face controlul preliminar al primelor rapoarte. Iar în dosul suprafeței enorme de sticlă șade tot pe o estradă în amfiteatru, încă un mănunchiu de auxiliare transmisioniste cari proiectează din spate o parte dintre semnalele luminoase de pe geam (a se vedea fotografia din stânga de sus).

Este o încordare extraordinară, și dacă uiți pentru câteva clipe gravitatea luptei crâncene, este chiar o plăcere dramatică să urmărești mișcările pe această hartă luminoasă. Iată de exemplu că să apropie un curent de bombardiere inamice (5). După câteva minute curentul se împarte în punctul (6), ca o dovadă că prima formațiune de vânătoare utilizată în luptă a risipit pe inamic.

Iar peste un oraș din dreptul punctului (7), în interiorul zonei diviziei, spre care se apropie cele două curente de bombardiere, se va da marea bătălie aeriană. Orașul este obiectivul bombardierelor. Spre el se conduce și grosul avioanelor de vânătoare de noapte.

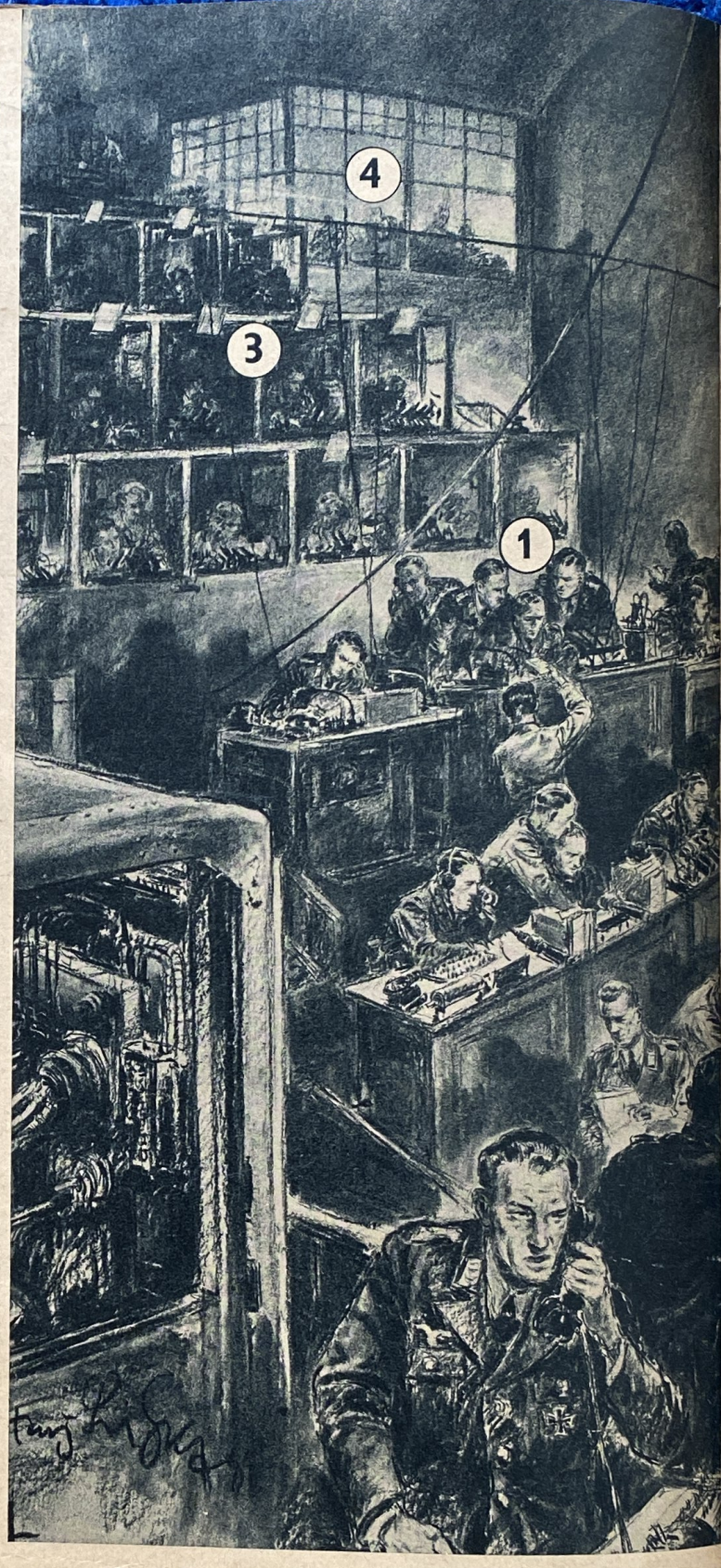

La postul de comandă al diviziei de vânătoare de noapte

Incăperea e dominată de cea mai mare tensiune. Va reuși oare lovitura vânătorilor de noapte? Vor sosi ei oare în momentul potrivit? Fiecare semn de pe hartă înseamnă o comandă executată. Fiecare semn cere dela oamenii responsabili imediat ordine noi. Rapoartele luminoase se înmulțesc văzând cu ochii, iar ceeace nu e trecut pe placa luminoasă apare cu litere uriașe pe un alt perete, unde se proiectează în text clar.

Peste un sfert de oră aspectul se transformă cu totul. Semnele pentru formațiunile de bombardiere inamice se risipesc și se întorc în direcție contrară. În curând, intră în acțiune cele patru hărți de lângă șirurile de scaune (8). Cele patru hărți patrate redau zona diviziilor învecinate din care a venit inamicul și în care se va întoarce probabil iarăși. Celelalte două hărți cuprind zona unității imediat superioare, o zonă de corp, în timp ce ultima hartă este o hartă generală a Europei pe care avioanele inamice sunt urmărite dela apariția lor pe continent până la dispariția lor.

Ceeace interesează pe civili: *Firește că divizia de vânătoare colaborează cu divizia de artilerie antiaeriană care are un post de comandă propriu. Aici „se apasă butonul": Comandantul diviziei de artilerie antiaeriană dă alarma pentru populația civilă. Sirenele încep să urle . . .*

Foto (PK): reporter de război Baar
Desenul (PK): reporter de război Hans Liska

Ele fac hartă „vorbitoare”: *O parte dintre auxiliare transmisioniste cari desenează marea imagină luminoasă a bătăliei nocturne cu aruncătoare de puncte luminoase, cum se vede în desenul de alături*

II. COMANDAMENTUL

Mecanismele cele mai complicate *fac posibilă funcționarea rapidă uluitoare a aparatului de comandă care adeseori e despărțit de mii de kilometri și de pereți groși de beton de cele ce se întâmplă în realitate. Aceste mecanisme aduc în câteva secunde realitatea la fața locului*

Două cifre importante *sunt trecute pe tablă în încăperea de studiu preliminar (desenul 4): cifrele 60 și 50. Pe parcursul scurt dintre ele au fost doborîte zece avioane inamice*

Linii fatale pe sticla opacă: *Auxiliarele transmisioniste trec drumul curentului de bombardiere cu cea mai mare precizie, pe una dintre hărți, așa cum se vede în desen (8)*

„Avioane inamice în zona noastră”, spune vocea dela telefon.

„Mulțumesc, venim!” Un automobil ne transportă la postul de comandă al unei divizii de aviație de vânătoare. Prin ganguri luminate semiobscur trecem dealungul unor pereți de beton și otel, groși de câțiva metri, ajungând la o poartă deasupra căreia lampa roșie arată că bătălia aeriană a și început.

Marea încăpere semiobscură în care intrăm este centrala postului de comandă. Ea e plină de o babilonie de glasuri. Sunt vocile potolite sau mai tari ale unor oameni cari lucrează concentrați, glasuri cari se sfătuesc sau dau ordine. Misiunea lor cea mai importantă este de a recunoaște cât mai repede intențiile inamicului și de a le zădărnici tot atât de repede. La șiruri lungi de mese instalate în scară stau ofițeri. Ei vorbesc prin microfoane direct cu escadrilele, grupurile și escadrele zonei lor de vânătoare de noapte cari stau acum cu elicea în mișcare pe terenuri, pe după manșa de pilotaj, așteptând ordine noi sau cari își caută drumul sus în văzduh. Ofițerii vorbesc la telefon cu posturile de comandă ale diviziilor învecinate. Fiecare dintre ei este ofițer de legătură cu un grup sau o escadră. Fiecare cunoaște condițiunile locale și echipajele. La mijlocul estradei ce se aseamănă mult cu un amfiteatru universitar șade comandantul diviziei (1), un general, cu ofițerul „la” (șeful biroului de operațiuni). Ofițerii de legătură ai artileriei antiaeriene ai trupelor de transmisiuni ai aerienei, ai armatei de uscat și ai marinei stau lângă el. Întreaga încăpere ca și toate spiritele sunt dominate de marea hartă luminoasă, înaltă de 14 metri, care reprezintă zona de luptă a acestei divizii de vânătoare (2).

Pe marele geam opac se oglindește imaginea reală a bătăliei aeriene în curs. Puncte verzi și roșii întrec încet pe hartă. Linii albe luminoase ale căror urme nu se șterg se apropie. Aceste semne luminoase sau negre „ca tăciunele sunt proiectate dela înălțime (3) pe suprafața geamului. Acolo sus stau auxiliarele transmisioniste cari sunt informate într'un mod misterios despre toate mișcările inamicului, cu o iuțeală uimitoare. Deasupra lor (4) este un post special care face controlul preliminar al primelor rapoarte. Iar în dosul suprafeței enorme de sticlă șade tot pe o estradă în amfiteatru, încă un mănunchiu de auxiliare transmisioniste cari proiectează din spate o parte dintre semnalele luminoase de pe geam (a se vedea fotografia din stânga de sus).

Este o încordare extraordinară, și dacă uiți pentru câteva clipe gravitatea luptei crâncene, este chiar o plăcere dramatică să urmărești mișcările pe această hartă luminoasă. Iată de exemplu că să apropie un curent de bombardiere inamice (5). După câteva minute curentul se împarte în punctul (6), ca o dovadă că prima formațiune de vânătoare utilizată în luptă a risipit pe inamic.

Iar peste un oraș din dreptul punctului (7), în interiorul zonei diviziei, spre care se apropie cele două curente de bombardiere, se va da marea bătălie aeriană. Orașul este obiectivul bombardierelor. Spre el se conduce și grosul avioanelor de vânătoare de noapte.

La postul de comandă al diviziei de vânătoare de noapte

Încăperea e dominată de cea mai mare tensiune. Va reuși oare lovitura vânătorilor de noapte? Vor sosi ei oare în momentul potrivit? Fiecare semn de pe hartă înseamnă o comandă executată. Fiecare semn cere dela oamenii responsabili imediat ordine noi. Rapoartele luminoase se înmulțesc văzând cu ochii, iar ceeace nu e trecut pe placa luminoasă apare cu litere uriașe pe un alt perete, unde se proiectează în text clar.

Peste un sfert de oră aspectul se transformă cu totul. Semnele pentru formațiunile de bombardiere inamice se risipesc și se întorc în direcție contrară. În curând, intră în acțiune cele patru hărți de lângă șirurile de scaune (8). Cele patru hărți patrate redau zona diviziilor învecinate din care a venit inamicul și în care se va întoarce probabil iarăși. Celelalte două hărți cuprind zona unității imediat superioare, o zonă de corp, în timp ce ultima hartă este o hartă generală a Europei pe care avioanele inamice sunt urmărite dela apariția lor pe continent până la dispariția lor.

Ceeace interesează pe civili: *Firește că divizia de vânătoare colaborează cu divizia de artilerie antiaeriană care are un post de comandă propriu. Aici „se apasă butonul” Comandantul diviziei de artilerie antiaeriană dă alarma pentru populația civilă. Sirenele încep să urle . . .*

Foto (PK): reporter de război Baar
Desenul (PK): reporter de război Hans Liska

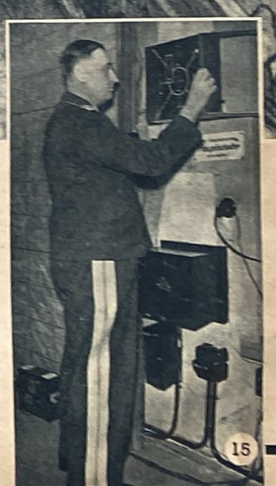

VÂNĂTOAREA NOCTURNĂ

III. Avionele de vânătoare de noapte

Avioanele germane de vânătoare de noapte întrebuințează în luptă două metode cu totul diferite una de alta. Una din aceste metode se aplică în timpul sborului de incursiune și excursiune a bombardierelor deasupra coastei și a terenului neaccidentat. Aceasta este denumită vânătoarea „întunecată" de noapte, fără a avea nici o legătură cu norii sau cu fazele lunii. În acest caz vânătorul de noapte este dirijat în spre bombardiere cu ajutorul telegrafiei din postul său de comandă. Cealaltă metodă constă din colaborarea dintre bateriile antiaeriene, bateriile de reflectoare și vânătorii de noapte. Ea se întrebuințează deasupra spațiilor unde sunt situate aceste baterii, adică în sectoarele de baraj ale artileriei antiaeriene. Această metodă poartă numele de vânătoarea de noapte „luminată". Aci alăturat sunt două schițe care explică ambele metode. Schița de sus ne arată o fază a vânătoarei de noapte „întunecate".

Formațiunea de bombardiere care a intrat în țară este împărțită în trei valuri, (1) valul conducător, (2) și (3) sunt al doilea și al treilea val. O formațiune de vânătoare de noapte (4) atacă valul al treilea și îl împrăștie. Alte formațiuni de vânătoare de noapte (5), (6) și (7) sunt astfel conduse prin ordine date dela postul lor de comandă (8) încât ele iau contact cu bombardierele chiar înainte ca acestea să sosească la obiectivul lor. La (9) vedem cum aerodromul cel mai apropiat de spațiul de luptă oferă, avioanelor de noapte avariate o aterizare normală. Pentru lupta aeriană decizivă a vânătoarei de noapte „luminate" deasupra obiectivului vin în ajutor alte unități de vânătoare (10).

Schița de jos din dreapta ne elucidează vânătoarea de noapte „luminată". Deasupra orașului care constitue obiectivul bombardierelor plutesc straturi mari de nori. Reflectoarele nu pot pătrunde prin nori pentru a viza pe fiecare bombardier care sboară deasupra lor. Deaceea ele recurg la un truc dând drumul la „razele răspândite" și luminând la un moment dat tot stratul de nori deasupra căruia sboară curentul de bombardiere. Vânătorii de noapte se aruncă asupra siluetelor negre — asupra dușmanilor lor care dintr'odată au devenit vizibili. Artileria antiaeriană contribue la acest infern cu obuzele sale, barând astfel drumul bombardierelor.

Schițele: K. F. Brust

Două exemple de dueluri nocturne

Ambele desene ne arată (sus și jos) doborârea bombardierelor printr'un procedeu combinat de atac între artileria antiaeriană, reflectoare și avioane de vânătoare de noapte

Cazul Nr. 1: *Un bombardier a fost prins între reflectoare. Artileria antiaeriană a prins cu ajutorul aparatelor sale și alte mașini inamice care sboară în întuneric. Ea își concentrează focul asupra lor. Bombardierul „luminat" îl lasă acum pe seama vânătorilor de noapte care vin și-l doboară*

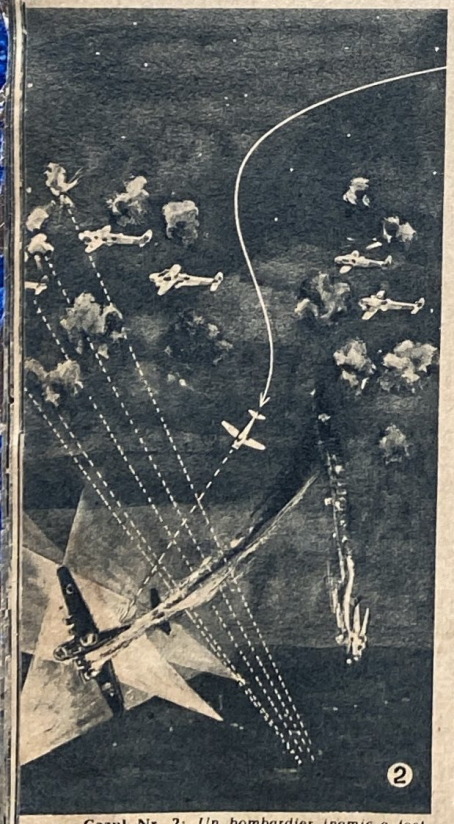

Cazul Nr. 2: *Un bombardier inamic a fost prins de reflectoare. O baterie antiaeriană îl ia în primire cu focul său. Fiecare salvă de tun se apropie din ce în ce mai mult de bombardier. Deodată bombardierul face un viraj și ese din traiectoria de foc a artileriei antiaeriene. În acelaș moment el este atacat de vânătorul de noapte care îl doboară*

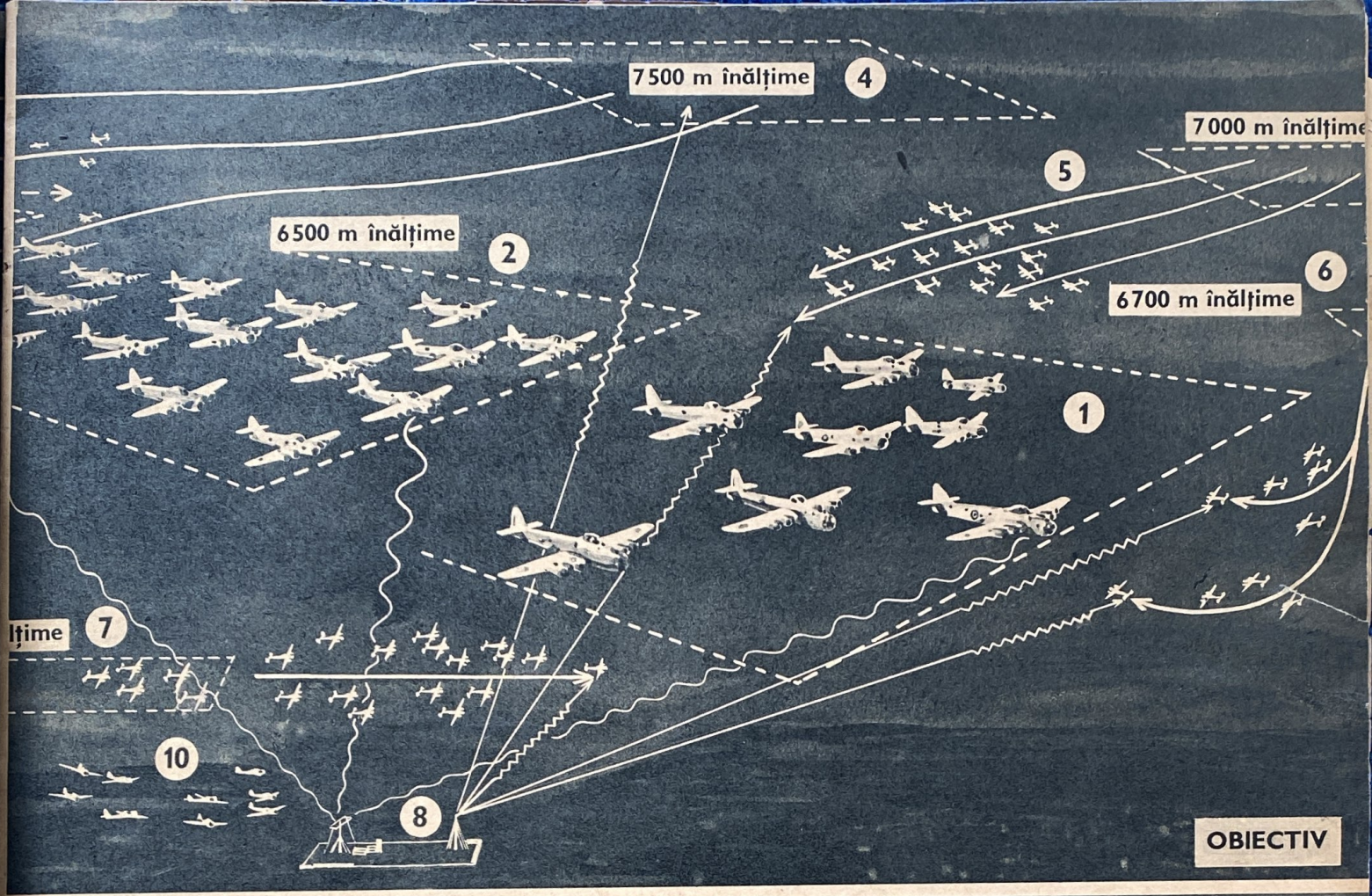
7500 m înălțime
4
7000 m înălțime
5
6500 m înălțime
2
6
6700 m înălțime
1
ălțime
7
10
8
OBIECTIV

TOSCA
EAU DE COLOGNE

A FI FRUMOASĂ ÎNSEAMNĂ
A FI ADMIRATĂ!

№4711.

Frumuseţea şi graţia sunt accentuate în chip armonic prin nota delicioasă a apei de Colonia Tosca „4711" renumită în toată lumea — o combinaţie fericită a înviorătoarei Ape de Colonia cu fermecătorul parfum „Tosca".

Caracteristica unei bătălii aeriene de noapte

Pe o vreme relativ limpede, vânătorul de noapte poate observa, dela o înălţime de 5—6000 de metri, o suprafaţă de pământ cu o rază de circa 500 de Km. Dacă el sboară de exemplu pe deasupra Hanovrei, poate vedea de acolo în acelaş timp focul artileriei antiaeriene din Hamburg, loviturile bombelor în Berlin, incendiile din Lipsca şi cascadele rachetelor luminoase de deasupra oraşului Colonia. Pe distanţele dintre aceste oraşe el mai observă semnalele luminoase ale indicatorilor de distanţe de sbor, precum şi eclaturile luminoase ale proiectoarelor ce se aprind şi se sting la intervale de câteva minute împreună cu marcaţiile dreptunghiulare ale aerodromurilor destinate avioanelor de vânătoare nocturne. Pământul patriei nu posedă nici o enigmă pentru vânătorul de noapte german. El înţelege imediat şi cu precizie semnalele acestuia.

Se înţelege dela sine că şi echipele bombardierelor britanice observă aceste marcaţii. Ele nu cunosc însă însemnătatea lor, de oarece acestea se schimbă în fiecare noapte împiedecându-i astfel să facă uz de cunoştinţele odată câştigate.

Varietatea falşelor cascade luminoase şi a punctelor de reper, ale atacurilor de interdicţie, incendiilor înscenate practicate de bombardierele britanice împiedică pe aviatorul de noapte de a descoperi numai prin propriile sale mijloace direcţia principală a inamicului.

Acum intervine conducerea care hotărăşte felul luptelor aeriene, fără de care nu ar avea loc probabil decât numai o serie de lupte izolate la întâmplare fără nici un fel de coordonare între ele. Numai conducerea terestră acordă întregei acţiuni de apărare a vânătorilor de noapte o directivă hotărîtă, pune probleme şi arată căile pe care acestea trebuiesc soluţionate.

Este foarte greu să-ţi faci o idee despre felul acestei conduceri. Dacă ne gândim la întinderea în spaţiu pe care o are câmpul de operaţii ale formaţiunilor aviatice de vânătoare nocturne, putem găsi bază de comparaţie numai într'o organizaţie din primul război mondial. Înaltul Comandament German a trebuit să execute atunci operaţiuni în spaţii de dimensiuni similare cu acelea ale unei bătălii aeriene actuale.

Acesta este însă singurul punct de comparaţie pe care îl putem oarecum utiliza, toate celelalte sunt de dată recentă. Cu totul nouă este, mai cu seamă viteza cu care se execută mişcările celor doi adversari pe câmpul de luptă. Dacă luăm în consideraţie viteza medie a formaţiunilor aeriene ce se cifrează la 400 de km. pe oră şi distanţa dintre Londra şi Berlin care este de 900 de km. ne putem închipui cât de repede se pot schimba posibilităţile tactice şi situaţia unei astfel de lupte. O întârziere de numai două sau trei minute comisă de transmisiunea ştirilor sau de distribuirea ordinelor înseamnă 14—20 km. de sbor, care este suficientă pentru a face să eşueze un atac bine plasat al vânătorilor de noapte contra inamicului.

De aici vedem cât de mult depinde desfăşurarea unei lupte aeriene de transmisiunea ştirilor, care stă la dispoziţia conducerei. Nimic nu este mai important decât recunoaşterea la timp a intenţiei inamicului. Pentru aceasta, observaţiile făcute la graniţele Europei trebue transmise conducerei cu o viteză fulgerătoare, de oarece după primirea lor trebue să mai rămână încă timp pentru a fi examinate, ca mai apoi ele să se transforme în ordine ce se transmit tot cu o viteză fulgerătoare. Toate acestea sunt cunoscute cu preciziune şi de adversar al cărui scop principal este de a ascunde cât se poate de mult intenţiile sale şi de a distruge aparatul de transmisiune a ştirilor care deserveşte vânătoarea de noapte. Se poate afirma că observatorul trebue să se străduiască cu toată tăria să descopere acest aparat de transmisiune a ştirilor, în afară de lupta aeriană care îl interesează. Adversarul atinge în sbor mai multe puncte, pune curse, execută atacuri aparente şi încearcă să distrugă undele eterice de radio. În acest scop el se serveşte de avioane speciale care sboară odată cu formaţiunile bombardierelor. Este cunoscut chiar faptul că bombardierele britanice au pe bord fete care nu fac altceva decât să imite vocea transmisionistelor germane la transmiterea de ordine falşe.

Toate acestea sunt cunoscute de bărbaţii care poartă sarcina răspunderii şi care conduc apărarea pasivă a unei bătălii nocturne. Toate acestea cer şi consumă nervi, totuşi ei trebue să învingă.

Englezii au afirmat odată, că la o bătălie nocturnă ar participa 600.000 de oameni. Nu ştim dacă această cifră corespunde sau nu cu adevărul — probabil însă că este chiar prea mică — un lucru este sigur şi anume că fiecare dintre aceşti bărbaţi nu numai că trebue să fie un specialist extraordinar, dar trebue să se bucure de asemenea şi de o sănătate perfectă. Într'o luptă aeriană luptă întotdeauna numai elita unui popor. Pentru a dovedi adevărul acestei afirmaţii citâm aci un mic exemplu: Un oculist al aviaţiei germane, care supraveghează incontinuu intensitatea vizuală a câtorva sute de vânători de noapte a făcut constatarea că succesele acestora sunt într'un raport perfect cu intensitatea lor vizuală. Această constatare se poate aplica cu atât de mare precizie încât medicul poate spune dinainte aproape fără eroare, care dintre vânătorii de munte va doborî mai multe avioane inamice şi care mai puţine.

→

Inamicul în vizor. *O patrulă de vânători de munte germani a descoperit pe duşman*
Fotografia PK: Reporter de război Rieder

In văzduhul patriei. *Adjutanți aviatori germani încearcă un nou model. In curând vor fi iarăși pe front, echipați și mai bine pentru a înfrunta pe dușman*
Foto PK.: Reporter de război Pabel

In vârduhul patriei. *Adjutanții aviatori germani încearcă un nou model. În curând vor îl târăși pe front, echipați și mai bine pentru a înfrunta pe dușman*
Foto PK: Reporter de război Pabel

Mozarts
Geburtshaus
Eingang

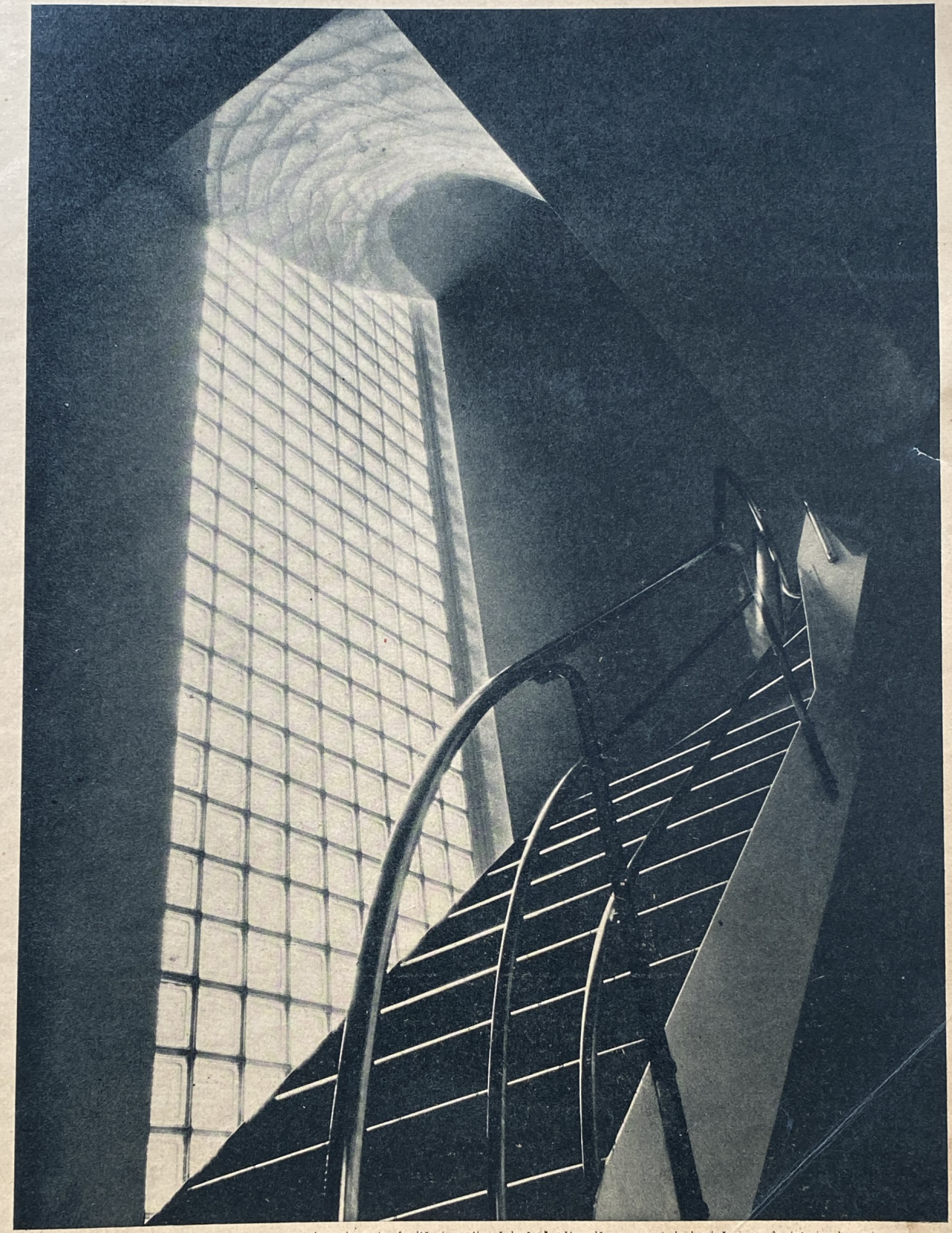

Scară *în casa unui arhitect german modern: fereastra înaltă și spațioasă lasă să pătrundă un curent de lumină și aer în interiorul casei*

CARTEA DE VIZITĂ A CASEI:

FEREASTRA

Cel care vrea să recunoască pe un om îl privește în ochi. Cel care privește la o fereastră, se uită în ochiul unei case. El nu vede numai concepția ziditorului acestei case, ci și o parte din istoria culturii, dacă a învățat să privească. Cel care călătorește prin Europa și observă ferestrele prin care este văzută lumea pentru întâia cara la miazănoapte și la miazăzi, la apus și la răsărit, acela află mult despre istoria, despre condițiunile culturale și țările economice în care trăiesc popoarele

Ferestrele luminoase *ale unei vechi case de patricieni din Salzburg sunt încadrate de ornamentații în stil rococo, albe și roz. Aici s'a născut la 27 Ianuarie 1756 Wolfgang Amadeus Mozart, fiul maestrului de muzică Leopold Mozart, originar din Augsburg. Mozart a fost geniul muzical căruia lumea întreagă îi datorește atâtea compoziții nepieritoare*

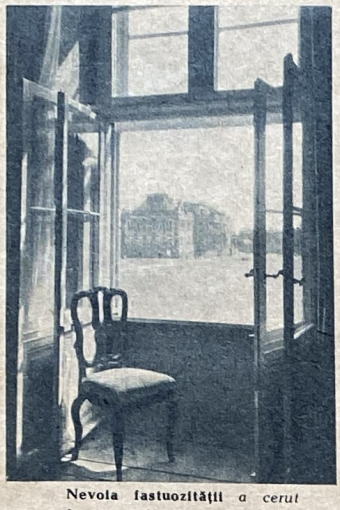

Nevoia fastuozității *a cerut în trecut ferestre mari cari să ofere omului nu numai o privire liberă, ci și un cadru pentru persoana sa*

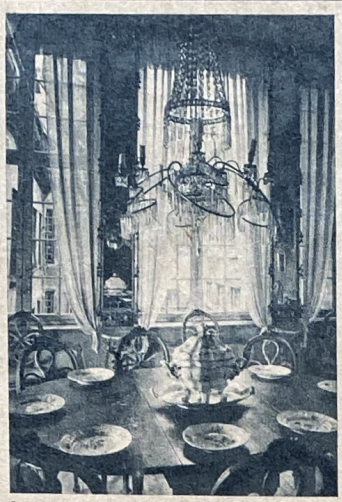

Locuința patricianului *dintr'un mare oraș german avea nevoie de multă lumină pentru masa cea mare în jurul căreia se aduna familia. Familiaritatea încăperii e accentuată de perdelele strânse în falturi*

O cameră burgheză *din secolul al XVIII-lea în centrul Berlinului întrunește elementele de demnitate și de comoditate, împlinind astfel tocmai cerințele igienei*

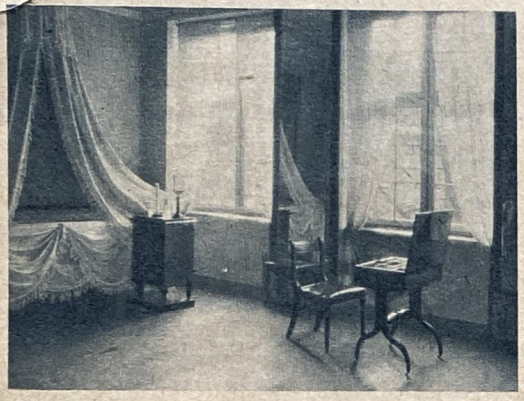

Bogata compartimentare *a fațadei cu ferestre, așa cum o cerea stilul arhitectonic al renașterii și al barocului, face ca până și dormitorul să fie scăldat în lumină, în renumita casă veche din Danzig Uphagenhaus*

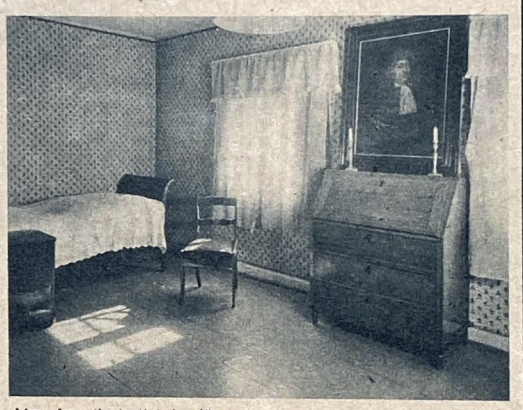

Atmosfera *ilustrației de alături nu e o chestiune muzeală. Aceasta o dovedește o privire în dormitorul de sus: el face parte din casa unui arhitect modern din Braunschweig și e amenajată cu vechi mobile de Lübeck*

Utilizarea spațiului la extrem *este principiul construcției unei case de colonie modernă dintr'o suburbie a Berlinului. Biroul, încălzirea și telefonul sunt instalate toate laolaltă în familiara și luminoasa firidă a ferestrei care deschide drum privirii în grădina casei*

O concluzie a stilului caselor moderne: *Și ceeace este gol poate fi familiar. Pereți luminoși, pardoseala din dale, mobilă curată și utilă și ferestre luminoase cari încadrează privirea în afară ca un tablou creat pe baza legilor armoniei*

Îți deschizi fereastra pentru a lăsa aerul să intre în camera ta. Apoi îți închizi fereastra pentru a te feri de aerul ce pătrunde din afară. Fereastra își îndeplinește această misiune dublă și față de lumină, ca și față de sgomotul din afară. Ea e ochiul casei, dar are și funcțiuni de plămâni și urechi. O casă fără ferestre ar fi oarbă, surdă și bolnavă de piept.

In străduința lor de a face față nevoiei de lumină și aer, elementele în care omul a recunoscut elixirele fundamentale ale oricărei igiene, spre deosebire de predecesorii lor, arhitecții moderni au mers atât de departe încât voiau să construiască numai în sticlă. Dar omul are o nevoie atavică de singurătate, căci el poartă încă în sinea sa amintirea întunerecului protector al grotelor preistorice. La aceasta trebue să se gândească fiecare când își zidește o casă. Atunci el nu va face ferestrele nici prea mici dar nici nu va exagera mărimea lor.

A fost odată — povestea este aproape ca un basm pentru omul de astăzi — o țară în care guvernul care avea nevoie de bani mulți, cerea impozite pentru toate ferestrele cari dădeau în stradă. Oare acest guvern a devenit astăzi într'adevăr bogat? Este cert faptul că supușii săi au început să facă economie de ferestre, în detrimentul sănătății lor. Acest lucru poate fi constatat în Franța și astăzi încă de orice călător, căci această țară a fost Franța, iar omul care avea nevoie de atâtea bani era Napoleon. Mai uimitor decât introducerea acestui impozit este faptul că el a fost desființat abia în anul 1917 ca impozit al statului, dar a fost păstrat de către comunele franceze până în ziua de astăzi.

Și în Anglia a existat un impozit pe ferestre, care a fost desființat abia la mijlocul secolului trecut.

In Germania s'a început încă de pe atunci lupta pentru asanarea orașelor vechi, acțiunea împotriva străzilor lipsite de lumină și aer, și împotriva curților de speculă a chiriilor din marile orașe. Această luptă a fost executată în mod sistematic când odată cu concluziile medicinei moderne s'a deschis o nouă conștiință pentru puterea dătătoare de viață a luminii și a aerului curat, pentru căile noi de combatere a boalelor și epidemiilor, dar mai ales a tuberculozei. Ultima epidemie de holeră din Hamburg n'a fost numai o piatră de hotar în istoria cercetărilor medicale (datorită concluziilor geniale ale medicului münchenez Pettenkofer), ci și o piatră de hotar în evoluția urbanisticei.

Astăzi pentru noi a devenit un lucru firesc deziderатul ferestrelor luminoase și spațioase, cari lasă să intre aerul și lumina în aparatament. Multe colonii moderne dela marginile marilor noastre orașe oferă muncitorului de astăzi condițiuni de viață mai bune decât palatele și castelele monarhilor medievali.

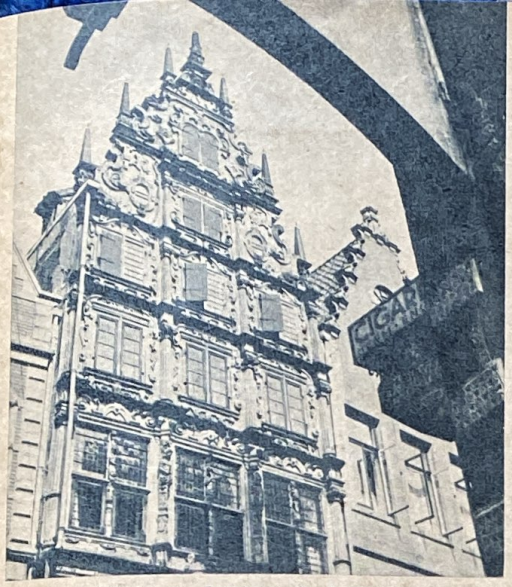

Splendida fațadă *a casei „Essighaus" din Bremen documentează tendința spre fastuozitate a marii burghezimi din veacurile trecute. Ferestrele, cadre somptuoase pentru a vedea și a fi văzut, sunt aici „oglinda lumii" . . .*

O stradă din Cordoba. *Ferestrele și caracteristicele uși de balcon spaniole sunt protejate de jaluzele grele și etanșe, contra luminei supărătoare și soarelui plictisitor dar și contra curiozității și poftei de viață exegerate*

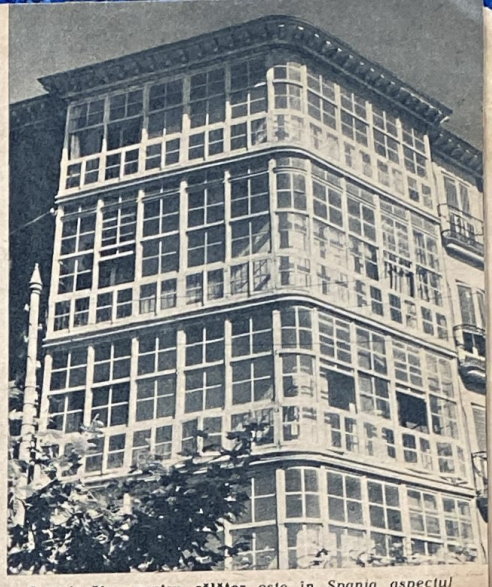

Surprinzător pentru călător *este în Spania aspectul caselor întâlnite adeseaori în țara Bascilor și în Castilia superioară. Casa propriuzisă este îmbrăcată de jur împrejur de pereți cu geamuri, ca o seră*

Intr'un mic port italian, *fereastra încadrează privirea fermecătoare asupra vechiului port. Funcțiunea dublă a acestei ferestre este de a lasa să pătrundă aerul răcăros al nopții și de a opri căldurile zilelor de vară*

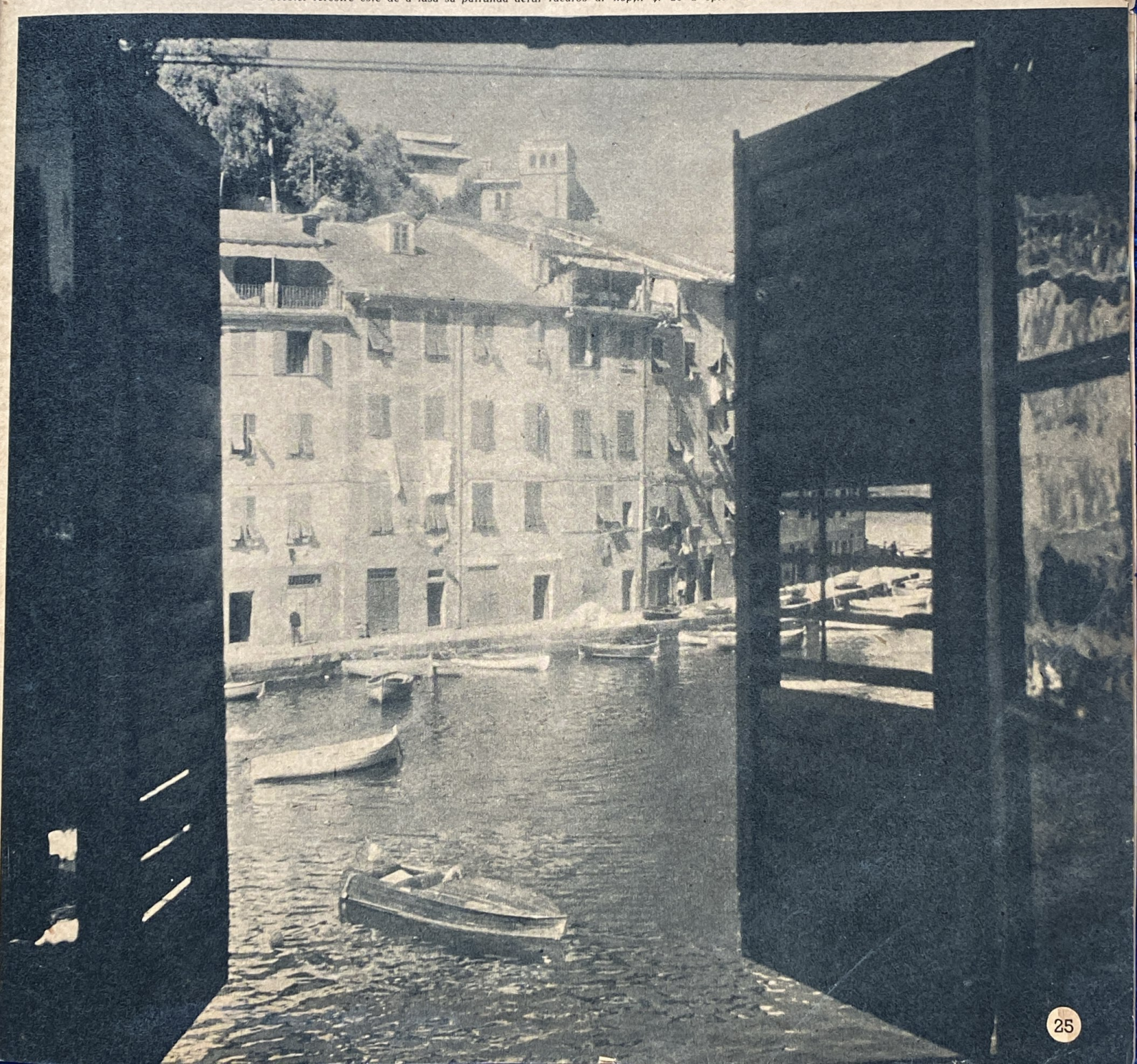

Aceste patru linii sunt oare paralele între ele?

Ochiul d-voastră va răspunde negativ, dar se poate controla că liniile sunt într'adevăr paralele. Prin urmare, avem încă o dovadă că ochii ne înşeală!
Dar nu se înşeală ochiul unui aparat fotografic Voigtländer, obiectivul care redă totul aşa cum e în realitate, pe filmul BESSAPAN cu granulaţie fină.
Bucuraţi-vă prin urmare, dacă aveţi mai demult un aparat Voigtländer, sau gândiţi-vă la aceasta, când veţi putea cumpăra un Voigtländer.

Voigtländer

HEINTZE & BLANCKERTZ · H · BERLIN/C 2.7.

LY

Heintze & Blanckertz
BERLIN

AKTOPHOT

Asigurarea documentelor importante pentru exploatare, prin mici fotografii pe filme.
Redesenarea la scară a materialului de construcţie, prin procedeu fotografic.
Aparatele de redesenare Aktophot economisesc lucrările anevoioase neproductive din biroul de construcţie.

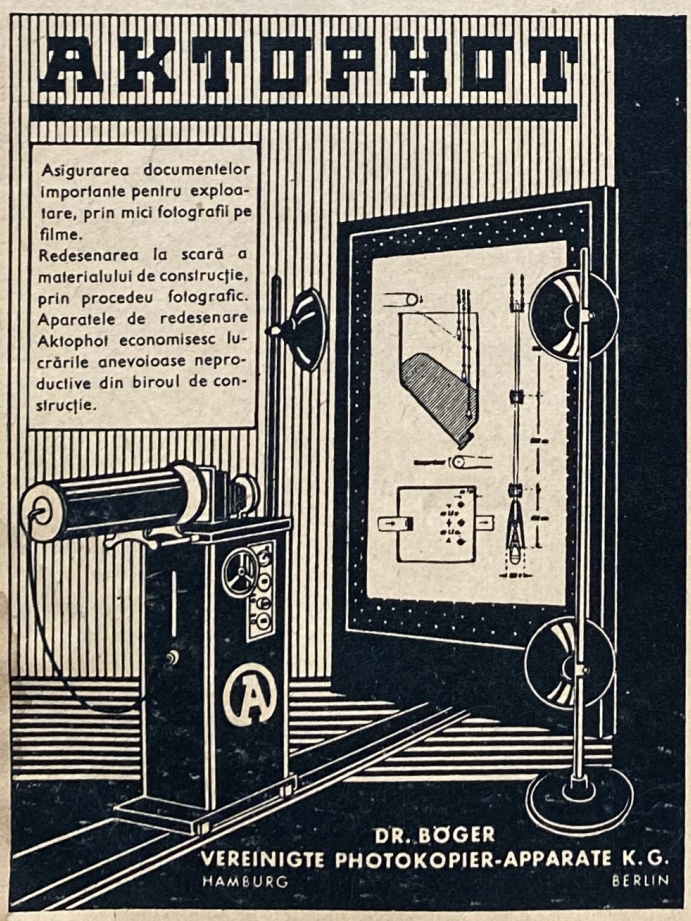

DR. BÖGER
VEREINIGTE PHOTOKOPIER-APPARATE K.G.
HAMBURG BERLIN

BUCĂTĂRII STABILE ŞI MOBILE /
MAŞINI DE SPĂLATORIE / INSTALAŢII DE
MAŞINI DE GĂTIT / INSTALAŢII DE BRUTĂRIE

Senking

O dovadă de prestaţie germană

SENKINGWERK HILDESHEIM

Pentru vitejie în fața inamicului

Mulți aviatori români dela bombardierele în picaj și-au câștigat Crucea de Fier. Admirați de camarazii lor, ei poartă cu mândrie pe pieptul lor această decorație tradițională a armiei germane Foto PK. Reporter de război Fiedler

Elevii unei şcoale de cadre a armatei române au făcut adunarea în faţa instructorilor germani şi români pentru a pleca la o aplicaţie pe teren

Nu e biruinţă fără trudă

instruirea cadrelor armatei române

O echipă de şoc a înaintat pentru a recunoaşte poziţia inamicului

Obstacolele terenului, oricât de mari ar fi ele, sunt trecute cu puteri unite

La instrucţia de apărare contra blindatelor, cursiştii lasă să treacă tancurile pe deasupra lor

Turnul unui blindat e împiedecat în mişcare cu ranga, slăbindu-i-se astfel puterea combativă

Instructorii germani și români urmăresc cu atenție fiecare fază a aplicației pe teren →

Citim în multe reportaje de pe front despre superioritatea comandamentului nostru. Pentru pregătirea comandanților, ofițeri, subofițeri și grade inferioare se cere multă trudă. Soldații români cari s'au distins pe front sunt scoși din luptă pentru câteva săptămâni și concentrați în cursuri de instrucție. Sub conducerea ofițerilor și subofițerilor germani și români, ei primesc toate cunoștințele necesare pentru a putea conduce mici unități

Foto PK: Reporter de război Beissel

La exercițiile de serviciu în campanie, toate condițiile imită cât mai exact cazurile reale de luptă

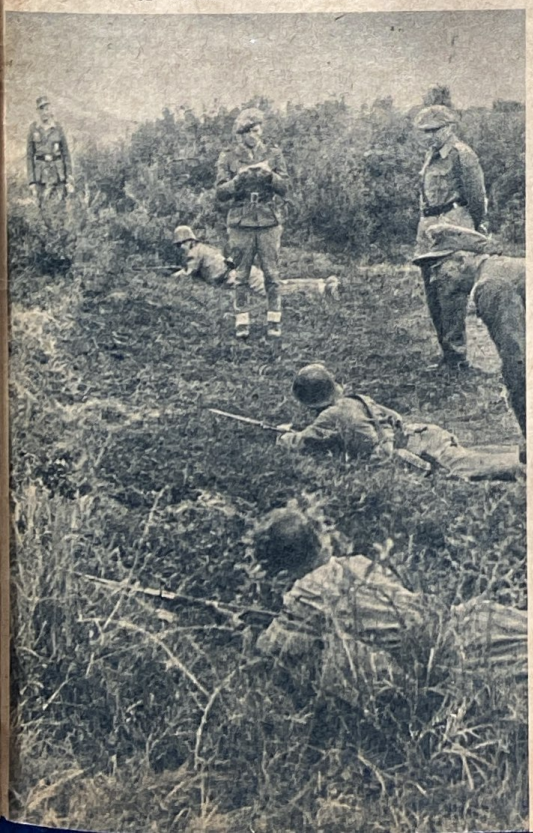

Elevii unei şcoale de cadre a armatei române au făcut adunarea în faţa instructorilor germani şi români pentru a pleca la o aplicaţie pe teren

O echipă de şoc a înaintat pentru a recunoaşte poziţia inamicului

Nu e biruinţă fără trudă

instruirea cadrelor armatei române

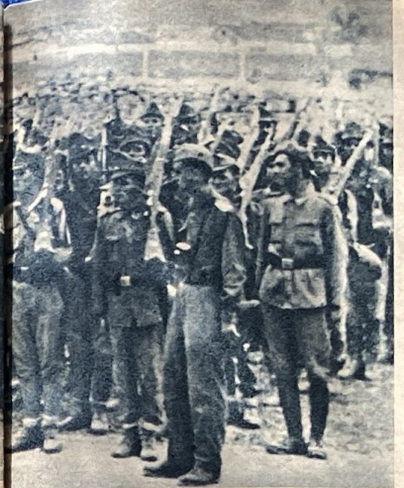

Instructorii germani şi români urmăresc cu atenţie fiecare fază a aplicaţiei pe teren →

Citim în multe reportaje de pe front despre superioritatea comandamentului nostru. Pentru pregătirea comandanţilor, ofiţeri, subofiţeri şi grade inferioare se cere multă trudă. Soldaţii români cari s'au distins pe front sunt scoşi din luptă pentru câteva săptămâni şi concentraţi în cursuri de instrucţie. Sub conducerea ofiţerilor şi subofiţerilor germani şi români, ei primesc toate cunoştinţele necesare pentru a putea conduce mici unităţi

Foto PK. Reporter de război Beissel

Obstacolele terenului, oricât de mari ar fi ele, sunt trecute cu puteri unite

La instrucţia de apărare contra blindatelor, cursiştii lasă să treacă tancurile pe deasupra lor

Turnul unui blindat e împiedecat în mişcare cu ranga, slăbindu-i-se astfel puterea combativă

La exerciţiile de serviciu în campanie, toate condiţiile imită cât mai exact cazurile reale de luptă

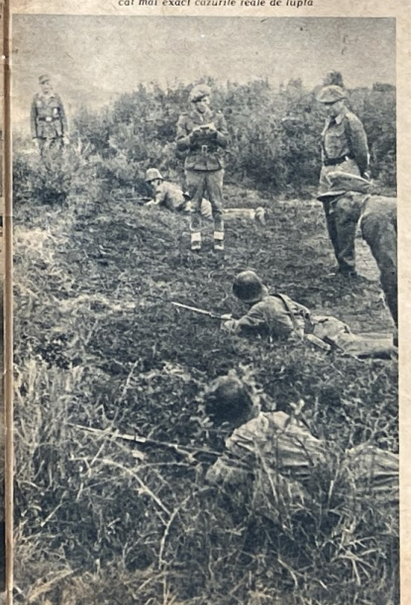

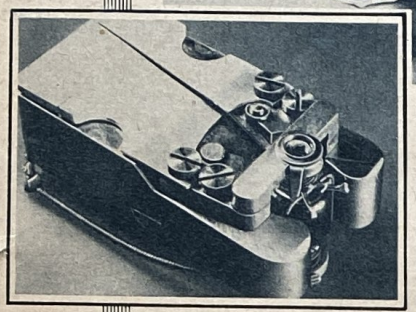

ZEISS IKON

Pozometrul fotoelectric

al lui CONTAX III fabricat de firma Zeiss Ikon este o capodoperă în ce priveşte utilizarea spaţiului. Pentru a obţine cea mai mare intensitate a câmpului magnetic, se pune massă magnetică în orice colţişor. Sistemul mobil este sprijinit întocmai ca la un ceas de valoare, pe pietre şi vârfuri de oţel călit, de dimensiuni foarte de m'ci, încât frecarea şi sensibilitatea la şocuri este foarte redusă. Pe un astfel de instrument care poate măsura un curent electric de tăria câtorva milionimi de amper, te poţi baza la fotografiile cele mai dificile (interioare, fotografii în culori, etc.) Numai cu ajutorul acestui pozometru te poţi folosi într'adevăr de toate avantajele pe care le oferă aparatul fotografic CONTAX

Z E I S S I K O N A. G.

Stefan L. Scherer. Bucureşti I, Strada Dr. Râureanu 4

Pelikan

Cerneală pentru toc rezervor

RENUMITĂ DIN 1889

GÜNTHER WAGNER HANNOVER

Europa face progrese

Cultura ca mijlocitoare între naţiuni

In ultimul timp au apărut o mulţime de cărţi traduse în limba germană din poeţii şi scriitorii europeni, după cum şi literatura germană îşi găseşte tot mai mult un drum în limbile popoarelor europene. Mai ales acum în război se repară în acest domeniu multe neglijenţe. E un simptom pentru viitor

Pentru observatorul pasionat al Europei este totdeauna un fapt sguduitor să vadă neglijenţele care se îngrămădesc încă astăzi, din vina unui trecut ingrat, ca obstacole în faţa schimburilor culturale. E un fapt grotesc că uneor s'ar părea ca şi cum anumite ţări din continentul nostru ar fi fost descoperite mai târziu şi mai puţin decât America.

De exemplu, oricât de mare ar fi fost meritul lui Herder de a culege cântece populare europene, originele au rămas neclare. Abia astăzi se poate spune în mod just că balada despre soţia lui Asan Aga este croată. Goethe, care s'a ocupat cu această chestiune, a spus că balada ar fi „morlacă", după micul neam din Istria care şi-a dat numele unei încadrări organize a creaţiilor liorigină pare a fi mai specifică decât cea diluată de mai târziu sub numele de „iugoslavă".

Este un exemplu pentru multe altele. El sublinieză doar însemnătatea pe care o au astăzi lucrările generale, cum ar fi acelea ale lui Basil Munteanu despre istoria literaturii române şi Andreas Mraz despre cea slovacă. Ele ne dau o privire generală fundamentală asupra vieţii spirituale a acestor naţiuni, dela începuturi până în prezent. Lucrări ca acestea activează procesul unei încudrări organice a creaţiilor literare pe care cititorul european le cunoaşte acum încetul cu încetul prin traduceri. In afară de aceasta, ele constitue o punte între elementul istoric şi cel viu, asemenea celor cari sunt întinse între alte maluri prin diferite întâlniri ale scriitorilor europeni contimporani, întâlniri cari în ultimul timp au avut loc cu oarecare regularitate.

Că dintre traduceri partea cea mai mare revine Germaniei, este un lucru natural. Printre numele cari s'au remarcat în ultimul timp sunt: Asmund Sveen, Karl Holter (Norvegia), Mihail Sadoveanu, George Ionaşcu, Ionel Teodoreanu, Liviu Rebreanu, Cezar Petrescu (România), Mile Budak (Croaţia), Mika Waltari, Arvi Kivimaa, V. A. Koskenniemi (Finlanda), Fani Popowa-Mutafowa, Janko Janeff, Jordan Jovkov (Bulgaria), Jean de la Varende (Franţa), Josef Nyirö, Sandor Marai (Ungaria), Gerhard Toonder, Filip de Pillecijn (Olanda şi Flandra). Caracteristic în această privinţă este năzuinţa variată şi nepregetată a editorilor germani de a prezenta culturile străine şi de a le răspândi.

Tot aşa şi literatura germană întâmpină un interes crescând din partea tuturor naţiunilor. Nevoia de a găsi un acces la bogăţia tezaurului clasic şi neoclasic german se manifestă prin următoarele evenimente: „Faust" de Goethe a apărut în Norvegia într'o nouă traducere de Christen Gundelach, iar în România de Laura Dragomirescu. „Egmont" a apărut în limba croată în traducere de Braninmir Livadic, „Hermann und Dorothea", „Stella" şi „Werther" în limba bulgară, tradusă de Raszwetnikow. In Bulgaria s'a terminat o ediţie a lui Schiller şi a lui Grillparzer; în Franţa Theodor Storm şi „Dichtung und Wahrheit" de Goethe; „Des Lebens und der Liebe Wellen", „Sappho", „König Ottokars Glück und Ende" de Grillparzer, traduse de profesorul Leiseau-Paris. Viaţa şi operele lui Hölderlin, cu extrase din operele sale, au apărut în Franţa, autorul fiind Maxime Alexandre. In limba portugheză s'au tradus „Zwischen Himmel und Erde" de Otto Ludwig şi „Mozart auf der Reise nach Prag" de Möricke. In România a apărut o ediţie a aforismelor lui Lichtenberg traduse de D. C. Amzăr. Au mai apărut multe antologii: proză germană în Letonia, lirică în două limbi, editată în Spania de M. Gutierrez Marin; în Franţa o antologie a întregii poezii lirice germane de Lasne şi Rabure.

Dacă lista enumerată aici nu cuprinde tocmai operele cele mai accesibile, apoi în ea se manifestă totuşi voinţa de a înfrunta greutăţile. Aceasta dovedeşte mai mult decât orice lucru extraordinara seriozitate a acestui schimb de literatură, dând nădejdi pentru viitor. Şi în traducerile literaturii germane mai recente se observă o înclinare asemănătoare spre severitate, spre simţul formei, spre spiritualitate, care face mare cinste naţiunilor în chestiune. Poeziile lui Rilke au apărut în limba portugheză traduse fiind de Paul Quintala, în croată (cu „Briefe an einen jungen Dichter") de Josip Velebit; André Thérive a rescris în limba franceză poeziile „Galgenlieder" de Morgenstern. In Suedia a apărut „Kindheit" şi „Verwandlung einer Jugend" de Carossa. In Slovacia „Arzt Gion" de acelaşi autor. In Norvegia „Drei Nächte" de Stehr, şi tot în Norvegia ca şi în Olanda, povestirea „Die Pflicht" de Wilhelm von Scholz. Citâm la întâmplare pentru a complecta această enumerare, că Tomislav Tanhofer a tradus în limba croată „Fuhrmann Henschel" de Hauptmann, iar Pissk în limba croată „Frau Sorge" de Sudermann.

Restul schimbului interstatal s'a desvoltat mai puţin vast, din cauza naturii obiectului, dar nu mai puţin intens. Şi în acest domeniu sunt îmbucurătoare marea rază de acţiune şi neînfricarea cu care se militează pentru lucrurile cele mai înrădăcinate în pământul străin. Kay P. Nielsen a tradus în limba daneză poezii şi bazme croate, iar în România au apărat romane ale Finlandezului Mika Waltari, exprimându-se astfel clar dorinţa de a cunoaşte creaţiile îndepărtate. Şi nu putem încheia seria fără a aminti măcar în treacăt rolul mijlocitor pe care şi l-au asumat teatrul şi filmul.

VINDECAREA UNEI TUMORI CEREBRALE

Povestea boalei unei stenodactilografe

O tumoare cerebrală e o boală periculoasă care adeseaori e mortală. In multe cazuri însă pacientul poate fi vindecat printr'o intervenție chirurgicală făcută la timp. Cheltuelile de operație sunt însă atât de mari încât numai oamenii foarte bogați le pot plăti

Șeful secției de vânzare a unei fabrici textile din Düren (Renania) înapoiază pentru a cincea oară o scrisoare stenodactilografei sale, d-ra Margarete Soyer. De unde până acum putea să semneze lucrările scrise de d-ra Soyer aproape fără să le citească, acum a descoperit de cinci ori erori în scrisoare: Prețurile stofelor sunt schimbate între ele, iar termenele de livrare sunt greșite. Dar șeful nu se înfurie, căci își cunoaște stenodactilografa ca pe o funcționară foarte destoinică în tot timpul colaborării lor de peste trei ani. Doar nu degeaba câștigă d-ra Soyer, care n'are decât vârsta de 24 de ani, suma considerabilă pentru un oraș mijlociu, de 260 de mărci pe lună. Dar șeful tot îi face observațiuni, iar ea nu se apără. Simte că are dureri de cap chinuitoare și o singură dorință: de a dormi undeva unde e întunerec și liniște. Șefului îi bate la ochi această apatie. El îi spune:

— Du-te la medic, d-ră Soyer!

Ea se duce la consultație. Medicul o examinează și îi pune numeroase întrebări, dar singurul simptom este durerea de cap. Medicul îi prescrie diferite remedii. Cu toate acestea, durerile reapar mereu.

Urmează mai multe consultații la medic, și i se dau medicamente noi, mai puternice. Iar într'o bună zi, pacienta spune că suferă de turburări ale vederii, deși la început dăduse un răspuns negativ la întrebările în acest sens puse de medic. Ea nu se mai poate duce la birou, iar mama ei chiamă pe medic în casă. Peste câteva zile, pacienta trebue internată într'un spital. Medicul bănuește că e la mijloc o tumoare cerebrală, o umflătură în interiorul craniului care este cauza îmbolnăvirii d-rei Soyer. Diagnosticul acesta impune internarea pacientei într'un spital pentru a putea fi observată.

Cum va plăti ea toate acestea?

Internarea într'un spital este pentru fiecare om un lucru de importanță, nu numai fiindcă astfel el trebue să-și dea seama neapărat de gravitatea boalei sale, dar și deoarece o ședere la spital implică și cheltueli mari.

Și d-ra Soyer se sperie când aude de spital. Ea trăiește cu mama ei, cu fratele ei în vârstă de 18 ani, elev la o școală tehnică, și cu sora ei în vârstă de 15 ani. Tatăl lor a murit acum cinci ani. El a fost funcționar la căile ferate, iar d-na Soyer primește acum o pensie suficientă pentru ea și pentru cei doi copii minori. Că Margarete Soyer contribue și din leafa ei la cheltuelile gospodăriei comune, este un lucru firesc. Ea plătește lunar 80 de mărci, rămânându-i bani deajuns pentru îmbrăcăminte, călătoria de vacanță etc.

Firește că ea ar putea plăti și câteva consultații medicale, iar o boală de scurtă durată nu i-ar sgudui echilibrul bugetar. Dar o ședere mai lungă în spital, operația și boala lungă ar însemna mizerie și grijă.

Dar d-ra Soyer nu trebue să plătească nici pe medic, nici medicamentele și nici spitalul. Ea e asigurată în mod obligatoriu contra boalei, fiind membră a unei mari case de boală din Germania. Pentru ea se plătește lunar cotizația de 12,40 RM, din care firma plătește o treime, iar ea două treimi.

Prin urmare, spitalul primește pe pacientă fără să plătească vreo sumă. In afară de aceasta, la spital ea e supusă la toate examenele speciale ce se pot imagina, căci nota de plată va fi prezentată mai târziu cassei de asigurări. Bănuiala că d-ra Soyer suferă de o tumoare cerebrală este confirmată de numeroase radiografii, iar speranța că tumoarea ar putea regresa dispare pe zi ce trece. Starea pacientei devine tot mai gravă. La urmă nu mai rămâne decât o singură soluție: operația, o intervenție chirurgicală periculoasă în creer, în partea cea mai complicată a organismului uman.

Pe mâna specialistului

O operație la creer astăzi numai e o problemă grea. Dar, har domnului, ea este atât de rară încât de regulă un chirurg n'are prilejul de a o face. In afară de aceasta, operațiile la creer sunt extrem de grele și periculoase. Un chirurg nici nu o va face dacă nu are o experiență deosebită în acest domeniu. Nu sunt decât puțini specialiști cari știu să deschidă craniul cu mâini dibace și să opereze creerul. Unul dintre cei mai buni specialiști în acest domeniu este profesorul Dr. Tönnis dela clinica de neurochirurgie din Berlin. Stenodactilografa din Renania este dusă la acest specialist.

Cheltuelile de transport la Berlin le suportă cassa de asigurări. Ea plătește ambulanța care transportă pe bolnavă la gară, ea plătește prețul compartimentului comod pe calea ferată în care este transportată pacienta la Berlin, însoțită de mama ei. Firește că asigurările plătesc și ambulanța dela gara din Berlin până la clinică. Deasemenea, cassa de boală achită și prețul șederii în clinica de neurochirurgie, inclusiv operația și toate celelalte tratamente.

După noi radiografii cari arată poziția exactă a tumoarei, după discuții amănunțite cu profesorul, mama și fata își dau consimțământul la operație. Profesorul Tönnis procedează el

In Bad Ems: *Pacienta Margarete Soyer se recreează în renumita localitate balneară*

Profesorul dr. Wilhem Tönnis, *directorul clinicii universitare de neurochirurgie din Berlin, este considerat de cercurile competinte ca unul dintre cei mai renumiți neurochirurgi germani*

însuși la operație, fără a cere vreun onorar special. Cei mai vestiți medici germani stau la dispoziția membrilor cassei de asigurări ca și pacienții lor particulari cu dare de mână. Profesorul Tönnis deschide craniul și constată că tumoarea este „benignă", adică ea poate fi îndepărtată fără perico' de moarte și fără rănirea creerului. Operația durează câteva ceasuri. Ea cere o pricepere extraordinară și o concentrație aproape supraomenească din partea chirurgului. In sfârșit, pacienta poate fi socotită ca fiind salvată. După o îngrijire de peste opt săptămâni în clinică, ea e concediată ca fiind vindecată.

...Apoi ea pleacă la munte

D-ra Soyer e vindecată dar e încă slabă și are nevoie de liniște. De aceea, călătoria de reintoarcere la Düren se face iarăși în compartimentul comod, împreună cu mama. Asigurările suportă iarăși cheltuelile de călătorie pentru mamă și fiică. Ba și mai mult: pacienta e trimisă curând după această pentru reconvalescență în Bad Ems, celebra localitate balneară din Germania. Ea rămâne acolo până când se reface cu totul, apoi se întoarce la locul ei de muncă.

Intreaga durată a boalei, dela începutul incapacității de muncă până la întoarcerea din concediu a durat 19 săptămâni. Timp de șase săptămâni, firma a continuat să plătească d-rei Soyer leafa întreagă de 260 RM lunar. Apoi ea a primit dela asigurări pe lângă celelalte cheltueli o indemnizație de boală de 4,60 RM pe zi, iar în timpul ședерii sale în spitale, când s'au plătit cheltuelile de întreținere pentru ea, numai bani de cheltueală de 1,06 RM pe zi. D-ra Soyer n'a avut cheltueli din cauza boalei sale. Cassa de asigurări contra boalei a plătit și în acest caz ca totdeauna toate cheltuelile, medicul, spitalele, operația, călătoriile, reconvalescența...

E un exemplu printre multe altele, căci în Germania există peste 60 de milioane de oameni asigurați obligatoriu contra boalei, fiind foarte fericiți de acest fapt. In această cifră se cuprind și membrii familiei coasigurați. Restul poporului trăiește într'o situație financiară atât de excepțională, încât n'are nevoie să se mai asigure, deși o poate face. Prin urmare, peste 60 de milioane de oameni se bucură de deplina protecție a asigurărilor dela cea mai mică luxație a unui deget până la bolile grave și îndelungate.

Calculul cheltuelilor

	RM.
4 consultații la un medic din Düren cu examen medical complet	17.—
Medicamente	9.—
3 vizite medicale la domiciliu	15.—
Internarea bolnavei într'un spital din Düren	4.—
14 zile ședere în spitalul Düren	96.—
Radiografii ale capului și alte examene speciale	67.—
Transportarea la clinica de neurochirurgie din Berlin	
Ambulanța în Düren până la gară	6.—
Cheltuelile de călătorie cu mama pacientei într'un compartiment special al căilor ferate	244,80
Ambulanța la Berlin	8.—
8 1/2 săptămâni ședere în clinica din Berlin	472.—
Radiografii	50.—
Operația (prețul e la aprecierea medicului) aproximativ	2000.—
Pansamente, tratamente speciale	75.—
Reîntoarcerea la Düren cu mama	81,60
Șederea de patru săptămâni într'o localitate balneară, inclusiv drumul	380.—
Total:	3525,40

Stenodactilografa Margarete Soyer, ar fi avut aceste cheltueli dacă ar fi trebuit să-și plătească singură tratamentul

Ciorapi cu renume mondial

— din

cele mai mari fabrici de ciorapi europene
J. KUNERT & SOHNE, WARNSDORF, GERMANIA

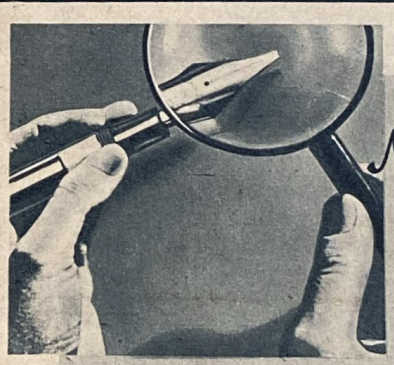

Neted și lucios

ca mătasea este vârful fiecărei peniţe

Kaweco-

De aceea tocul **Kaweco** alunecă pe hârtie ușor întocmai ca o „pană"

Ultimele creații **Kaweco** vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

Reportaj special de André Zucca:

A FI ȚĂRAN IN FRANȚA

Reporterul nostru a vizitat o gospodărie țărănească din Gascogne *în timpul recoltei. Din mireasma holdelor și a razelor arzătoare ale soarelui strălucește în fața reporterului nostru imaginea neaoșă a unei fete sănătoase, în timp ce pe mama ei o întâlnește în curte*

sau în vreo altă țară în Europa, este mereu același lucru: țărănimea este terenul pe care se sprijină întreaga existență a noastră. N'avem voie să ne pierdem țărănimea

Carul cu recolta *este altfel în Gascogne decât în Suedia. Forma sa depinde de regiune, pământ și istorie*

Casse-croûte *se numește aici gustarea de după amiază. Ea se numește altfel în fiecare regiune și are alt aspect, dar e identică în întreaga Europă*

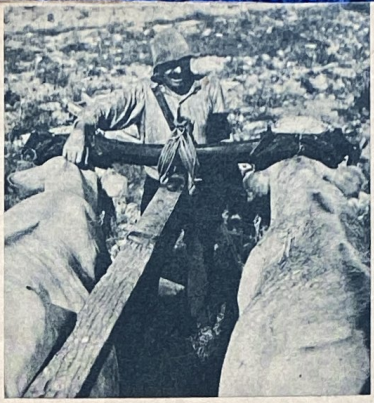

Tracțiunea animală, *ca și carul, diferă deasemenea din loc în loc, fiind „legată de pământ". Ea are mereu un aspect frumos*

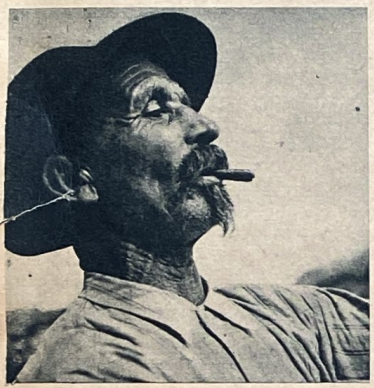

Țăranul *din Gascogne este stăpân pe pământul său ca fiecare țăran din Europa. El are un caracter personal foarte pronunțat*

Vinul roșu *nu-l întâlnim pretutindeni în Europa la masa țăranului. Dar pâinea țăranului este, ca pretutindeni, cea mai bună pâine din țară*

Munca țăranului *este pretutindeni grea. Dar un lucru trebue spus: Gascognezul râde cu mai multă ușurință decât oricare alt țăran din Europa*

A fi țăran în Franța

Cu câțiva ani înainte de război, făceam împreună cu un prieten englez o călătorie de plăcere prin Anglia de Sud. Il rugasem să nu trecem în viteză pe marile autostrăzi, ci să ne plimbăm la întâmplare, dela Londra peste Swindon până la Bristol și apoi spre Sud, în Downs și în Kent. Ceeace mă bătu la ochi cel mai mult în această plimbare cu mașina a fost starea dubioasă a satelor engleze în comparație cu cele continentale europene pe care le cunoșteam din Franța până în Bulgaria și din Sicilia până în Suedia. Acolo, în Anglia occidentală și de Sud nu existau de fapt sate adevărate, ci, ori cât de mult ne îndepărtam, țara întreagă nu era decât un cartier de vile risipite, orientat ori după giganticul complex al Londrei mari, ori după orașele porturi.

Intr'unul dintre aceste „sate" britanice în care ne-am oprit ceva mai mult am constatat cu uimire că acolo între 500 de locuitori nu existau decât patru fermieri. Douăzeci de familii veniseră din oraș, fiind pensionari, funcționari și profesori universitari. Ceilalți erau mici negustori, meseriași și muncitori. Dar satul nu e prea aproape de Bristol, astfel că influența orașului mare nu poate fi singura cauză a dispariției țăranului din peisajul englez.

A trebuit să mă gândesc mult la satele engleze când redacția revistei „Signal" îmi prezintă aceste fotografii de viață țărănească din Franța.

Ei bine, fotografiile sunt foarte elocvente. Ele ne arată pe fondul unui peisaj francez pe țăranul european așa cum e el — și anume nu numai acolo în Franța, ci pretutindeni.

In secolul al XIX-lea, țăranul a fost copilul vitreg al societății ce se concentra cu totul în orașele mari; nu numai din punct de vedere economic, ci și spiritual. In comediile din acea vreme el apare ca „țăranul prost". Anglia, care trăiește și astăzi încă în mare parte din spiritul secolului al XIX-lea, și-a jertfit atunci țărănimea. Dimpotrivă, Europa, spre norocul ei, și-a păstrat-o. Marea transformare din secolul al XX-lea a dus apoi câteodată la o romantizare a țăranului. Dar și această perioadă a trecut acum. In locul dușmăniei față de țăran și a romantismului țărănesc a apărut pretutindeni în Europa conștiința valorii țărănești. Aceasta este una dintre evoluțiile cele mai importante ale epocii noastre.

←

Datini europene. *Ultimul mănunchiu de spice ce trece de pe câmp în curte, este împodobit cu un buchet de flori, ca o închinare a omului în fața naturii, ca o expresie a recunoștinței țăranului față de forțele divine ale pământului*

Reşedinţă regală ţărănească

Curţile ţăranilor francezi *sunt în majoritatea lor foarte vechi. Ele se trag din epoca în care recolta trebuia apărată împotriva atacurilor bandelor înarmate. Forma lor este patrală, casele fiind ascunse în dosul unor pereţi groşi. Dar din când în când, câte o curte, ca aceasta, se deschide privirilor fermecate ale spectatorului*

Pământ francez — *pământ european. Pretutindeni întâlnim minunea şi frumuseţea holdelor pline de spice grele, iar după recoltă, mirişti le ce răsuflă uşuratec de rodul lor*

Drumul la botez *prin cimitirul din biserică. El trece pe lângă mormintele strămoşilor faţă de cari există şi aici în Gascogne un cult tot atât de serios ca şi în alte cimitire ţărăneşti. Viaţa ţăranului european se află pretutindeni într'o relaţiune sigură şi clară faţă de pământ, faţă de oameni şi faţă de Dumnezeu, fiind prin urmare cea mai sigură garanţie împotriva tuturor elementelor străine de firea Europei*

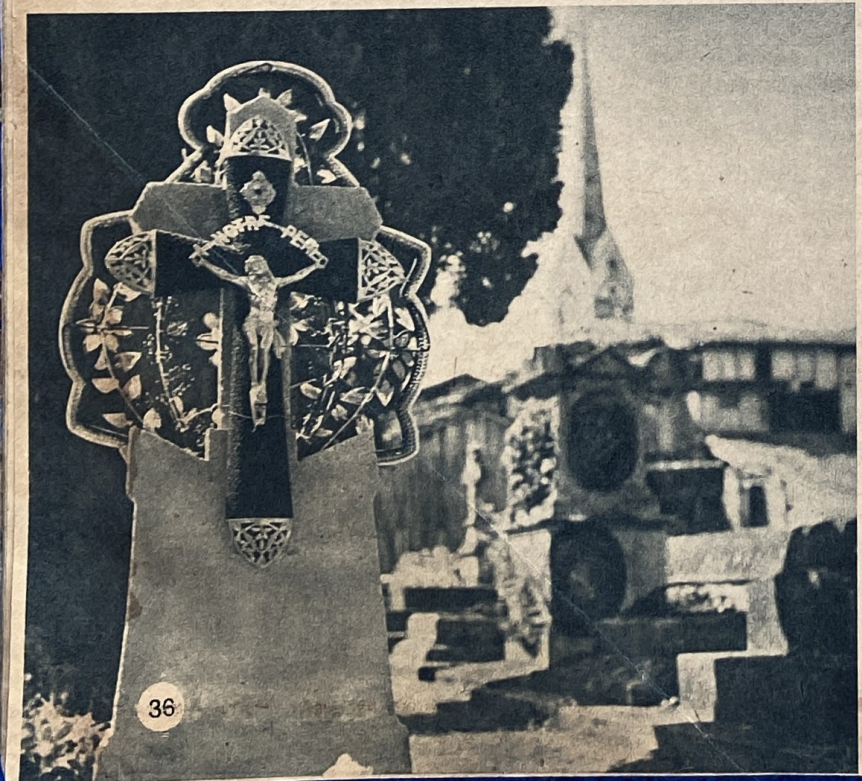

Ţăranii din Franta:

Rezervele devin active

Un război aduce totdeauna multe nenorociri. Dar el ascunde în sine concluzii cari pot fi o binefacere. Ţăranul din Franţa îşi dă seama de acest lucru

La douce France — Franţa, binecuvântata ţară a vinului şi a pâinii albe de grâu, ţara care dă tuturor din belşugul său! Nu e oare ca o mare grădină cu sate înfloritoare şi săteni veseli? Sute de mii de oameni cari au venit la Paris au văzut metropola mondială şi au crezut că ea ar fi Franţa. Alţii au văzut şi provincia şi au constatat cât de puternice sunt încă în Franţa forţele provinciale, că deşi Parisul este mândria fiecărui Francez, el nu reprezintă singur Franţa întreagă.

Cel care a vizitat Franţa şi s'a abătut spre Sud sau spre Sud-Vest, a găsit în Masivul Central şi în Provenţa mari întinderi de pământ acoperite de mărăcini şi bălării. Lucrarea pământului nu mai rentează, spuneau oamenii dând din umeri. Algeria, posesiunile din Africa de Nord, furnizau doar multe mărfuri mai ieftine decât se puteau obţine în Franţa. Doar curgea neîntrerupt peste Mediterană grâul din grânarele Africii de Nord, oleaginoasele şi milioanele de litri de cel mai bun vin roşu! Într'adevăr, ţăranul francez nu mai putea face afaceri. El îşi vindea proprietatea dar chiar dacă nu găsea vreun cumpărător se muta cu ce avea în oraşul cel mai apropiat. Acolo exista cel puţin vreun „bistro" unde puteai sta la un taifas; femeile nu mai trebuiau să facă drum atât de lung până la biserică şi îşi puteau cumpăra mai comod pâinea, carnea şi zarzavaturile la cel mai apropiat negustor. Adică de ce să se chinuiască degeaba?...

De când Franţa e despărţită de Africa de Nord, multe lucruri s'au schimbat în această privinţă. Grânarul a secat, pâinea e raţionată, grăsimea e mai puţină ca oricând, şi chiar vinul se dă pe „tichete". Dar s'au schimbat şi alte lucruri. Franţa care ani dearândul nu ştia ce să facă cu rodul binecuvântat al ogoarelor sale, Franţa care pe piaţa mondială nu putea concura niciodată cu produsele ieftine ale ţărilor de peste ocean, această Franţă se văzu acum încadrată într'un spaţiu economic european, care îi oferea şanse de desfacere nelimitate pentru produsele sale. „A face agricultură" devenise iarăşi o afacere rentabilă. Într'adevăr, nu numai piaţa internă, ci şi exportul primeau orice cantitate la preţuri bune.

Rezervele cari zac în pământul francez sunt mai mari decât ale oricărei alte ţări a continentului. E greu să exprimăm în cifre aceste rezerve. Dar după evaluări foarte demne de încredere, Franţa ar putea hrăni din pământul său nu numai 35 ci 80 de milioane de oameni, dacă ea şi-ar cultiva iarăşi toate suprafeţele cultivabile şi dacă ar produce recolte medii bune. În Franţa sunt lăsate să părăginească milioane de hectare de pământ bun. Începând din 1912, adică în vreo 30 de ani, această paragină a crescut dela 2 milioane la 5,5 milioane hectare. În acelaşi timp, multe milioane de Francezi s'au mutat în oraşe. Cei cari şi-au păstrat fermele le cultivau în aşa fel că pământul nu era exploatat deplin. Nu se producea decât ceeace era necesar pentru gospodărie şi pentru un venit modest în numerar. Restul rămânea cum era. Dar partea cea mai mare din Franţa prezintă poate condiţiunile climaterice cele mai favorabile şi pământul cel mai bun dintre toate ţările. Perioada de vegetaţie este mai lungă decât de exemplu în Germania, astfel că se poate intercala uşor un asolament intermediar între recoltă şi arătura de toamnă. Ţăranul francez poate cultiva aproape pretutindeni grâul atât de pretenţios. El realizează în medie 16 chintale pe hectar. În Germania se realizează în condiţiuni cu mult mai defavorabile aproape 23 de chintale pe hectar. Vinurile franceze cresc fără muncă multă în văile Loirei şi ale Girondei, în podgorii întinse, în timp ce podgoreniі germani trebue să-şi crească viţa de vie pe coaste repezi, cu mari greutăţi. Franţa ar putea fi un grânar al Europei industriale. Ea ar putea furniza cantităţi nelimitate de zarzavaturi trufandale şi fructe meridionale. Europa i-a oferi o piaţă avidă.

A trecut mult timp până să se impună în Franţa această concluzie. Dar se pare că această primă dificultate a fost înlăturată, cu toate că expresia lui Cathala despre „aurul din ogorul francez" nu e deocamdată un lucru firesc nici măcar pentru ţăranul francez, ci mai mult o descoperire. Pe calea unei economii intensive a pieţii s'au făcut astăzi multe începuturi promiţătoare. Cultura plantelor uleioase constitue un exemplu pentru acest fapt. În Nord-Estul Franţei s'a început exploatarea unor mari suprafeţe lăsate în părăginire. Aici s'a desvoltat în ultima vreme un fel de economie model. Ţăranul francez poate vedea acolo la faţa locului că statisticile privitoare la rezervele neutilizate nu sunt numai pe hârtie, ci că o mână energică le poate da viaţă foarte repede.

Franţa este pe calea cea mai bună de a-şi aminti de ţărănimea sa, după cum ea n'a încetat niciodată, în ciuda preferinţei sale pentru civilizaţia urbană, să fie un popor cu puternice legături rurale.

Lohse Uralt Lavendel nu mai poate fi fabricat în cantităţi nelimitate, totuşi el a rămas veritabil şi neschimbat ca mai înainte. Dacă ştim să facem puţină economie, el ne va ajunge mai mult timp, căci sunt suficiente numai câteva picături pentru a ne crea un sfert de oră de înviorare şi recreaţie. Şi de aceasta avem nevoie, căci într'un mediu cu aer proaspăt răcoritor viaţa e mai plăcută, iar munca mai uşoară.

Explicaţiuni referitoare la higiena dinţilor.

In general, când este vorba de îngrijirea dinţilor te gândeşti la întrebuinţarea, odată sau de două ori pe zi a periuţei şi pastei de dinţi.

Ingrijirea dinţilor este condiţiunea primordială a îngrijirei preventive a sănătăţii. Menţinerea dinţilor sănătoşi este de o importanţă capitală pentru sănătatea întregului corp. Ştiinţa a recunoscut raporturile directe dintre maladiile dinţilor şi ale corpului. Fabrica Chlorodont se străduieşte de mai mult de 10 ani să popularizeze cât se poate de mult explicaţiunile referitoare la higiena dinţilor. Vă rugăm să daţi atenţie şi celorlalte publicaţiuni referitoare din această revistă.

Chlorodont

ne arată calea ce trebue urmată pentru buna îngrijire a dinţilor.

VERGIU CORNEA

Revista noastră prezintă aici pe un tânăr dansator român care deşi şi-a adus talentul din ţara sa, nu şi-a desăvârşit specificul artistic decât în Germania, unde arta sa a găsit un puternic ecou

Vergiu Cornea e o figură tinerească, de o graţie austeră, cu trăsături clare pe o faţă inteligentă. E un om cu un simţ pronunţat al realităţii, dar înzestrat cu o imaginaţie adânc înrădăcinată în specificul naţional.

Cornea face parte dintre artiştii cari au găsit contactul sufletesc cu Germania. A studiat la cei mai buni dansatori germani, dela cari a primit multe impulsuri, prelucrând interpretări noi, acceptând influenţe originale şi desvoltându-şi astfel valorile artistice într'o măsură în care o poate dori numai artiştii cu adevărat chemaţi, pentru a ajunge la adevărata maturitate.

Vergiu Cornea trăieşte de mulţi ani în Germania. Arta sa a trezit un mare interes pretutindeni, atât la Wuppertal, unde a avut parte de bombardamentele teroriste, pierzându-şi toate costumele (cari între timp i-au fost înlocuite), cât şi la Breslau, unde e directorul unei şcoale de coreografie. Noua generaţie poate învăţa mult dela Cornea, mai ales atitudinea etică fundamentală a acestui maestru care nu vrea să admită ca dansator decât pe acela care se simte un intermediar al unei vocaţiuni interne, al unui impuls lăuntric irezistibil.

La una dintre întrebările noastre, d. Cornea ne-a răspuns astfel: „Dansul şi tinereţea sunt nedespărţite. Când îmbătrâneşti şi când dansul devine o sforţare, trebue să te laşi, altminteri te faci de râs. De acest lucru mi-am seama din capul locului." Intr'adev el şi-a dat seama cu atâta convinge de acest lucru, încât în primul râ s'a dedicat picturii, studiind la aca mia de arte frumoase, creindu-şi as o bază solidă pe care îşi poate în meia o existenţă nouă „când dansul deveni o sforţare". Acest fapt do deşte simţul său pronunţat pentru r lităţi: El nu poate să treacă cu vede faptele inevitabile. In afară de aceas studiile la academie au trezit în ac tânăr român încă un talent: talentul a crea costume. Planurile sale s' născut dintr'o fantezie foarte bogată idei. Ele nu sunt niciodată un scop sine, fiind concepute într'un stil foa potrivit.

Ideile lui Cornea izbucnesc din voarele specificului său etnic. Aces idei el le condensează în mod intuiti El nu lucrează cu construcţiuni, nici poze pur decorative. In „Vestirea p măverii" se împlineşte în mod ide condiţiunea coreografică a uitării pe sonalităţii „ca o plantă", „trăgând urechea la pulsul pământului". Scufu darea dansatorului în eul său face s emane din întreaga sa fiinţă, cu o p tere sugestivă, un efect magic asupr spectatorului. Pentru un artist ca Ve giu Cornea, o ţară atât de plină d simţ pentru artă ca Germania trebu să fie un teren de activitate rodnic răsplătită printr'un ecou răsunător.

←
In saltul îndrăzneţ se exprimă elanul şi bucuria vieţii

O condiţie indispensabilă este stăpânirea totală a mişcărilor trupului

„Stafia veselă" este numele dat de Corn acestei scene de dans

Signal N. 8, 1944, Anul 5 / Apare de două ori pe lună / Redactor-şef: Wilhelm Reetz, Loctiito al redactorului-şef: Hugo Mösslang / Editura şi tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Koch strasse 22-26 / Toate drepturile rezervate / All rights reserved

Heli Finkenzeller joacă în filmul Casei Terra „Fronttheater“ şi în filmul Casei Tobis „Das Bad auf der Tenne“

Signal

La revedere!

Spanioli si Germani, luându-şi rămas bun după un congres internaţional al tineretului, ţinut în Germania

Vezi reportajul din pag. 38